I·C·A·R
COSTEȘTI

Co-funded by the European Union

Co-funded by the European Union
DiscoverEU

TINERI CIVICI

CIVIC EDUCATION GUIDE
GHID DE EDUCAȚIE CIVICĂ

ISSN 3061 – 6476

DEMOCRACY

NR. 2

DICTATURĂ
DEMOCRAȚIE

VALORI EUROPENE

INCLUZIUNE

RESPONSABILITATE

VOLUNTARIAT
SOLIDARITATE

EMPATIE
IMPLICARE

COSTEȘTI,
IANUARIE 2026

REVISTĂ RALIZATĂ ÎN CADRUL PROIECTULUI ERASMUS „NATURA SI CULTURA” CU NUMĂR DE REFERINȚĂ 2024-2-RO01-KA155-YOU-000282554

I·C·A·R COSTEȘTI

ECHIPA EDITORIALĂ & REDACȚIONALĂ

AUTORII REVISTEI

Împreună scriem viitorul!

COORDONATOR

DRĂGUȚ VIOLETA

FORMATOR I.C.A.R.

GHIȚULESCU DANIELA

> *„Educația, colaborarea și valorile europene sunt fundamentul unei generații care construiește zi de zi o lume mai bună.”*

TINERI COLABORATORI

- **ANDREI** Darius
- **ANTONESCU** Andrei
- **BADEA** Alexandru
- **BÎRLEANU** Costel Mihai
- **BRINARU** Alin
- **BRINARU** Minel
- **CHIRIȚA** Irinel Mirel
- **CONSTANTIN** Alexandru
- **COTIAC** George Ștefan
- **CREAȚĂ** Toni Alexandru
- **DAVID** Mihai Andrei
- **DOBRE** Elena Cătălina
- **DULEA** Eduard
- **EMI** Martin
- **FLORESCU** Adrian
- **GÂLCĂ** Eduard Andrei
- **GEORGESCU** Cristian
- **GOAGEA** Florin
- **HAJAJA** Karim
- **ICONĂREASA** Marius Ionuț
- **ILIE** Constantin
- **IORDACHE** Cristina Gabriela
- **IVAȘCU** Denis Marian
- **MATEI** Denisa Nicoleta
- **NEAGOE** Luiza Andreea
- **NEAGOE** Mario
- **NEDELCU** Cristiana Ana Maria
- **NIȚĂ** Ionela Georgiana
- **OLTEANU** Cosmin
- **PANĂ** Darius Iulian
- **PISCUROAIA** Monica Georgiana
- **POPA** Adrian
- **POPESCU** Elena Alexandra
- **PURCĂREANU** Claudiu
- **RADU** Andrei
- **SLAVE** Flavius
- **TOMA** Mario
- **TOADER** Iustin Adrian
- **TURCU** Gabriel Andrei
- **VOICU** Mihai Iulian
- **ZDROE** Iulian

VALORILE CARE NE UNESC

EDUCAȚIE | COLABORARE | CREATIVITATE | RESPONSABILITATE | EMPATIE | VALORI EUROPENE

TINERI CIVICI, IDEI PENTRU LUMEA DE MÂINE!

„Uniți în diversitate.”
– Motto-ul Uniunii Europene

OBIECTIVELE PROIECTULUI

- Înțelegerea ororilor dictaturii naziste
- Cunoașterea rolului instituțiilor europene
- Creșterea încrederii prin implicare civică
- Dezvoltarea empatiei și responsabilității

MOBILITĂȚILE PROIECTULUI

Mobilitate Polonia Cehia-Ungaria Austria	**Lagarele de exteminare ororile dictaturii**	**AUGUST 2025**
Mobilitate Ungaria Germania-Belgia Franța	**Institutiile europene si salvarea democratiei**	**OCTOMBRIE 2025**

INTRODUCERE

prof. Drăguț Violeta

Fn cadrul proiectului DiscoverEU - Natură și cultură, am realizat două călătorii educaționale cu un puternic impact civic și formativ. Cele două trasee au fost gândite ca experiențe complementare: unul dedicat memoriei istorice și lecțiilor dictaturii, celălalt consacrat înțelegerii democrației europene și rolului instituțiilor Uniunii Europene.

Primul traseu ne-a purtat din România, prin Budapesta și Brno, până în sudul Poloniei, la Auschwitz – loc simbol al ororilor regimului nazist. Această călătorie a fost un exercițiu de reflecție asupra trecutului, asupra consecințelor extremismului și asupra responsabilității generației noastre de a proteja valorile libertății și demnității umane.

Al doilea traseu a avut ca direcție instituțiile europene, oferindu-ne oportunitatea de a observa direct funcționarea mecanismelor democratice și de a înțelege rolul activ al cetățenilor în menținerea unui sistem bazat pe stat de drept, cooperare și solidaritate. Experiența de a fi „europarlamentari pentru o zi" a transformat învățarea teoretică într-o experiență concretă și motivantă.

Cele două călătorii nu au fost simple deplasări geografice, ci trasee de formare civică. Am trecut simbolic de la memoria dictaturii la asumarea democrației, de la lecțiile trecutului la responsabilitatea prezentului.

Holocaustul - începuturi, sistemul lagărelor și finalul

prof. Drăguț Violeta

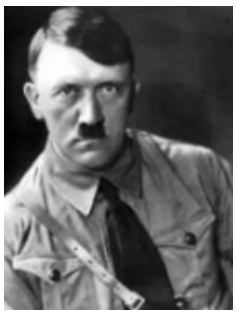
Holocaustul reprezintă genocidul sistematic al aproximativ șase milioane de evrei europeni, organizat și pus în aplicare de regimul nazist condus de Adolf Hitler între anii 1933–1945. Politica antisemită nu a apărut brusc, ci s-a construit treptat, pe fondul ideologiilor rasiste și naționaliste promovate de Partidul Nazist în Germania.

După venirea lui Hitler la putere în 1933, evreii au fost excluși progresiv din viața publică prin legi discriminatorii. Legile de la Nürnberg (1935) le-au retras cetățenia și drepturile fundamentale. În noiembrie 1938, „Noaptea de Cristal" a marcat trecerea de la discriminare la violență deschisă: sinagogi incendiate, magazine distruse, mii de arestări.

Odată cu izbucnirea celui de-Al Doilea Război Mondial (1939), persecuția s-a extins în teritoriile ocupate. Evreii au fost concentrați în ghetouri, supuși foametei, muncii forțate și deportărilor. În 1942, la Conferința de la Wannsee, regimul nazist a oficializat „Soluția Finală" – planul de exterminare sistematică a populației evreiești din Europa.

Lumea între cele două Războaie Mondiale

prof. Drăguț Violeta

- Germania Nazistă
  - Adolf Hitler
    - Cancelar în 1933
    - Liderul Partidului Nazist
    - Mein Kampf
  - Ideologie și Control
  - Persecuția Evreilor
    - Legile de la Nürnberg (1935)
    - Kristallnacht (1938)
    - Lagăre de concentrare
    - Steaua galbenă (1941)

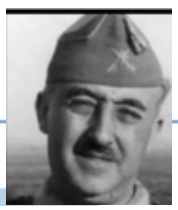
- Italia Fascistă
  - Benito Mussolini
    - Fondator al Fascismului
    - Cămășile negre (squadrist
    - Glorificarea statului

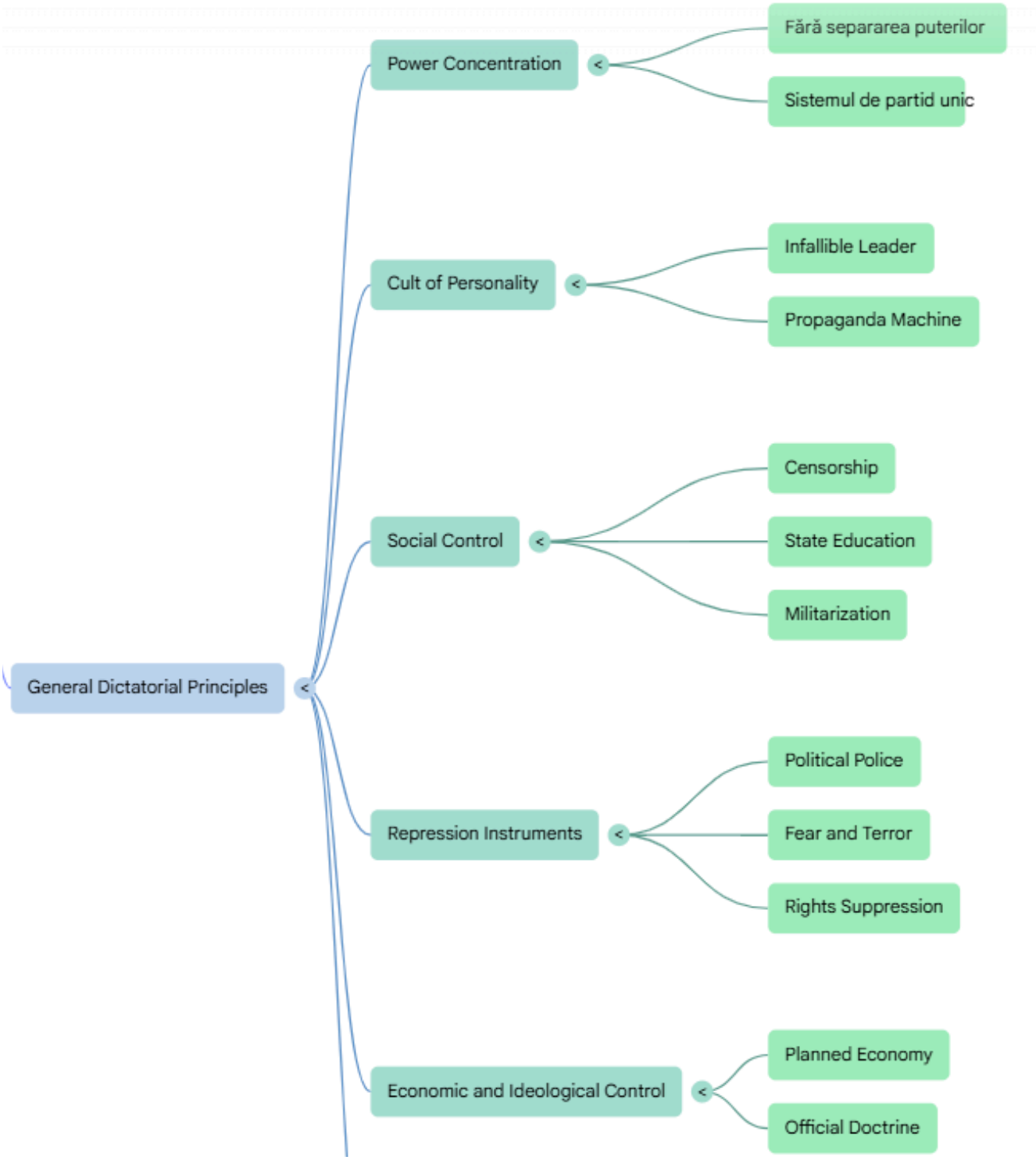
- Uniunea Sovietică
  - Iosif Stalin
    - Preluarea puterii după Len
    - Eliminarea lui Troțki
    - Purge politice
  - Politici Economice

- Spania
  - Francisco Franco
    - Războiul Civil Spaniol
    - Dictatură autoritară

prof. Drăguț Violeta

Caracteristicile Generale ale Regimurilor Dictatoriale

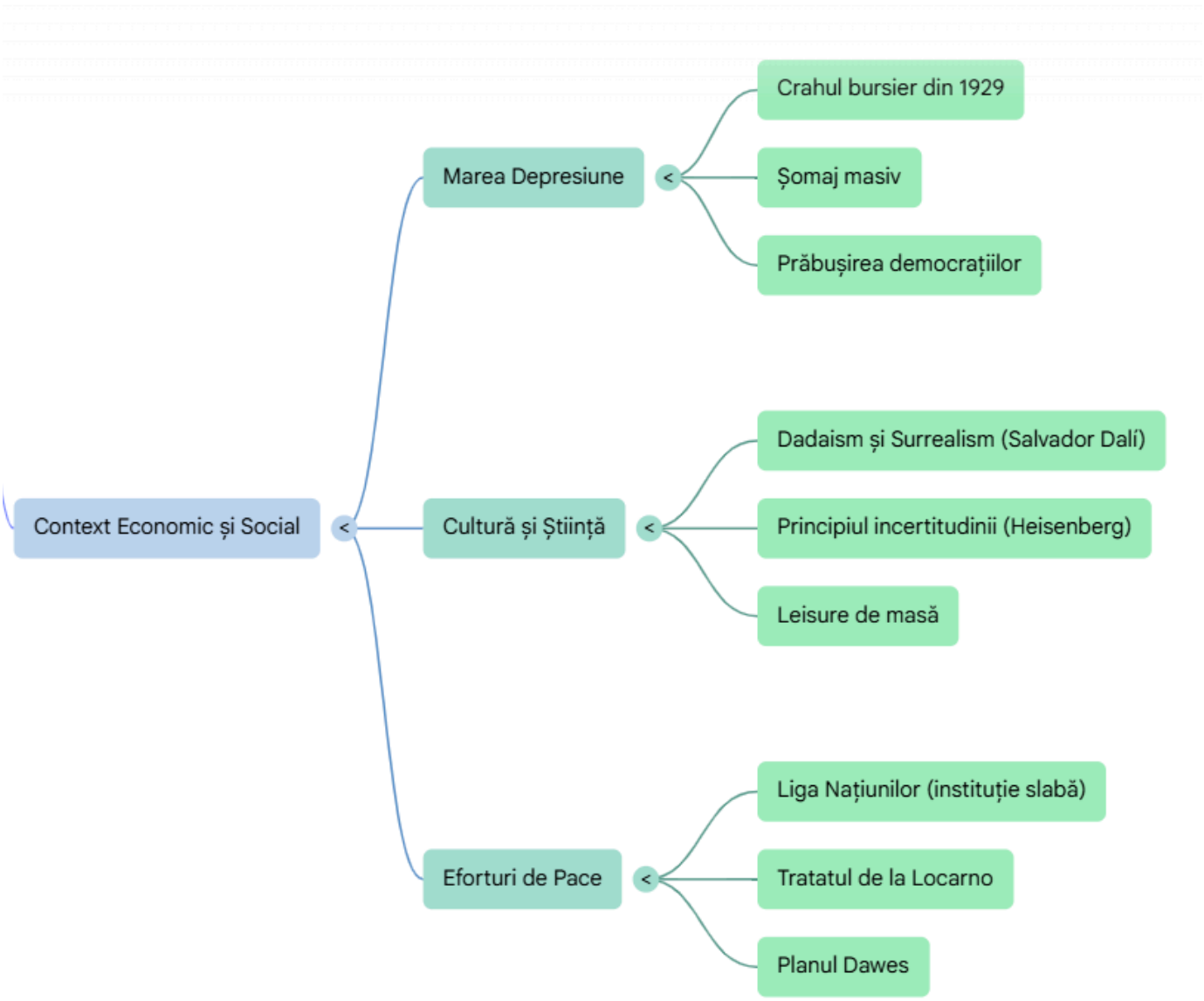
Sursele identifică o serie de trăsături comune tuturor dictaturilor, indiferent de ideologia lor:

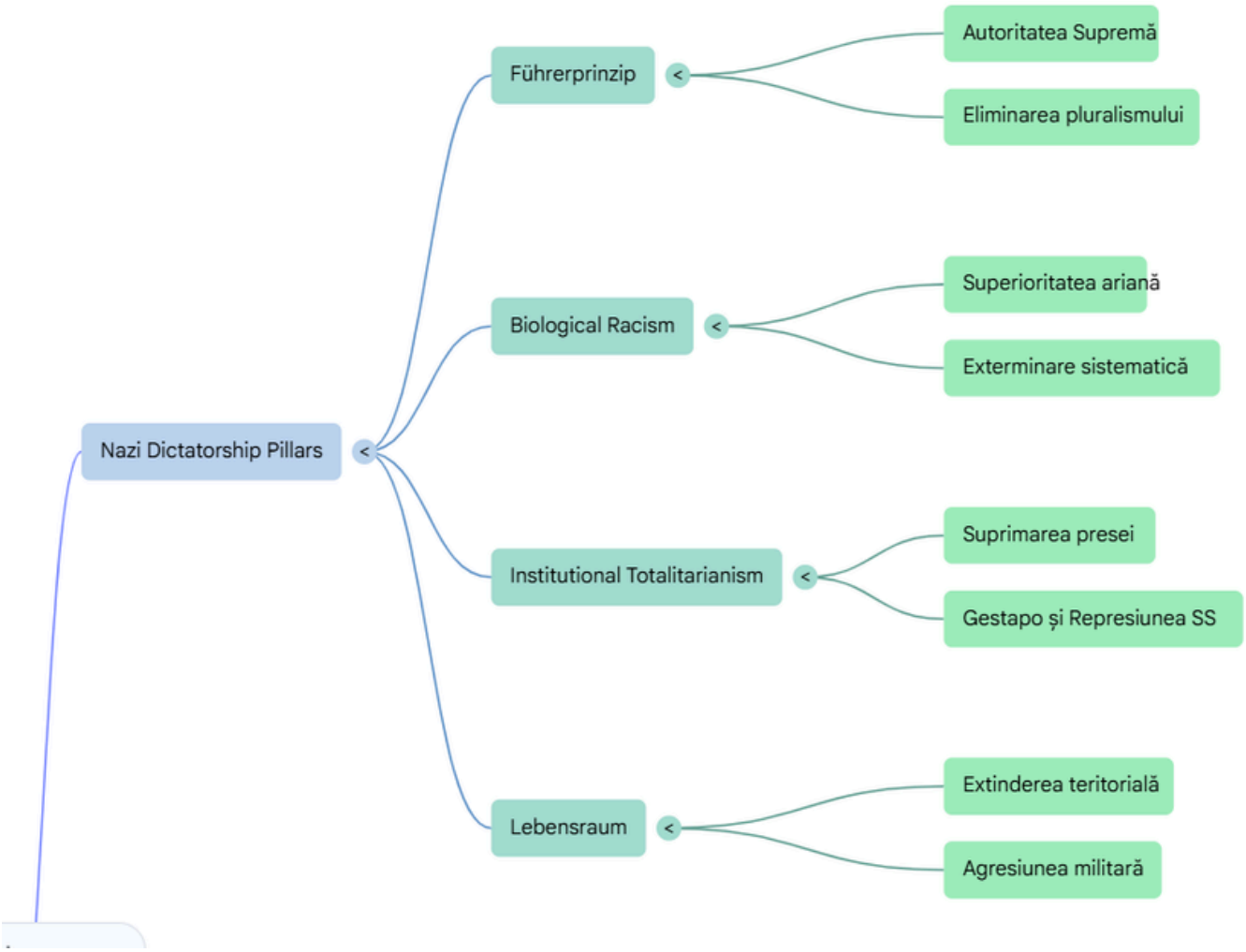
- Concentrarea Puterii: Nu există o separație reală a puterilor în stat; ramurile executivă, legislativă și judecătorească sunt subordonate liderului sau elitei.
- Cultul Personalității: Liderul este portretizat prin propagandă ca o figură infailibilă și un salvator al națiunii.
- Absența Pluralismului: Opoziția este eliminată, iar sistemul este de cele mai multe ori bazat pe un partid unic.
- Controlul Total și Cenzura: Statul intervine în educație, cultură, mass-media și economie.

- Propaganda este folosită pentru a crea o „realitate oficială” și pentru a legitima regimul.
- Represiunea și Teroarea: Menținerea controlului se realizează prin poliție politică (precum Gestapo sau SS în Germania, ori NKVD în URSS), arestări arbitrare și lagăre.
- Militarizarea și Ideologia Unică: Societatea este instruită în spirit paramilitar, iar o singură doctrină (ex: rasismul sau lupta de clasă) este impusă tuturor cetățenilor, orice abatere fiind sancționată.

Instrumente de Menținere a Puterii

Dictaturile utilizează frica ca mecanism de stabilitate politică, încurajând cetățenii să se supravegheze reciproc. De asemenea, aceste regimuri își construiesc legitimitatea prin manipularea unor mituri istorice, crize economice sau amenințări externe pentru a justifica controlul absolut.

Principiile Specifice Dictaturii Naziste

Ideologia național-socialistă s-a bazat pe câteva concepte centrale care au definit natura sa radicală:

- **Führerprinzip** (Principiul conducătorului). Acesta a stabilit autoritatea supremă și incontestabilă a lui Adolf Hitler, eliminând pluralismul politic. Loialitatea față de lider era considerată identică cu loialitatea față de națiune.
- **Rasismul Biologic.** Regimul a promovat ideea superiorității „rasei ariene", ceea ce a dus la politici sistematice de discriminare și exterminare a grupurilor considerate „indezirabile", precum evreii, romii și persoanele cu dizabilități.
- **Lebensraum** (Spațiul vital). Această doctrină a justificat expansiunea teritorială și agresiunea militară ca o necesitate istorică pentru poporul german, fiind un factor decisiv în declanșarea celui de-al Doilea Război Mondial (1939-1945).

Memorialul Deportărilor Evreilor din Brno-Cehia

prof. Drăguț Violeta

În timpul ocupației naziste a Cehoslovaciei (1938–1945), comunitatea evreiască din Brno a fost supusă treptat izolării, excluderii și deportării. După impunerea legilor rasiale și confiscarea bunurilor, evreii din oraș au fost obligați să se prezinte la puncte de adunare stabilite de autorități.
Unul dintre aceste locuri a fost zona de pe strada Kounicova, unde evreii erau concentrați înainte de a fi transportați către ghetouri și lagăre de concentrare și exterminare. De aici, începând cu anul 1941, au plecat transporturi către ghetoul Theresienstadt (Terezín) și ulterior către lagăre precum Auschwitz. Deportările se făceau cu trenuri speciale, iar familiile erau despărțite. Majoritatea celor deportați nu au supraviețuit.
Astăzi, în apropierea fostului loc de adunare, se află un memorial dedicat victimelor deportărilor. Monumentul este sobru și simbolic, amintind de suferința comunității evreiești din Brno și de ruptura produsă în viața orașului. În Brno există, de asemenea, numeroase „pietre ale memoriei” (Stolpersteine) amplasate în fața fostelor locuințe ale victimelor, fiecare purtând numele unei persoane deportate și anul nașterii și al morții.
Memorialul nu este doar un loc de comemorare, ci și un spațiu educativ. El marchează un punct real al istoriei, unde oameni obișnuiți au fost adunați și trimiși spre moarte, devenind un simbol al pericolului totalitarismului și al necesității protejării democrației și a drepturilor omului.

Marcajele caselor evreilor deportați din Brno (1941–1945)

prof. Drăguț Violeta

Între anii 1941–1945, comunitatea evreiască din Brno a fost aproape complet distrusă prin deportări organizate de regimul nazist. După ocuparea Cehoslovaciei de către Germania nazistă în 1939, autoritățile au început aplicarea sistematică a legilor rasiale, confiscarea bunurilor și izolarea populației evreiești.

În perioada 1941–1943 au avut loc principalele transporturi din Brno. Aproximativ 10.000–11.000 de evrei din oraș și din regiunea Moravia de Sud au fost deportați. Majoritatea au fost trimiși inițial în ghetoul Theresienstadt (Terezín), iar de acolo transferați către lagărele de exterminare, în special Auschwitz.

Doar un procent redus s-a mai întors după război. Comunitatea evreiască din Brno, una dintre cele mai importante din Moravia înainte de război, a fost practic anihilată.

Brno a fost un important centru administrativ al Protectoratului Boemiei și Moraviei. Orașul a avut un rol logistic în organizarea deportărilor din regiunea Moravia de Sud. De aici au plecat transporturi organizate către ghetouri și lagăre.

Înainte de deportare, evreii erau obligați să se prezinte la puncte de adunare stabilite de autorități, unde li se permitea să ia doar un număr limitat de bunuri. Familiile erau înregistrate, numerotate și apoi îmbarcate în trenuri de marfă.

Pietrele memoriei – „Stolpersteine". Astăzi, în Brno pot fi văzute marcaje speciale amplasate în fața fostelor locuințe ale evreilor deportați. Acestea sunt cunoscute sub numele de Stolpersteine („pietre de poticnire"), un proiect european inițiat de artistul german **Gunter Demnig.**

- Sunt mici cuburi de beton, acoperite cu o plăcuță din bronz.
- Sunt încastrate în trotuar, la nivelul solului, în fața casei unde a locuit victima.
- Pe plăcuța de bronz sunt gravate:
  - numele persoanei
  - anul nașterii
  - anul deportării
  - locul morții (dacă este cunoscut)

Ele sunt numite „pietre de poticnire" deoarece obligă trecătorul să se oprească și să reflecte. Nu sunt monumente mari, ci forme discrete de memorie individuală. Fiecare piatră readuce în spațiul public identitatea unei persoane care a fost redusă, în timpul regimului nazist, la un număr într-un transport.

Amemary, 19 ani, deportată la Auschwitz, din Brno, moare în lagar la 5 mai 1945, cu câteva zile înaintea încheierii celui de al doilea Război Mondial. Comemorată pe o placa pe străzile din Brno, lângă buncăr.

Muzeul Memorial Auschwitz I

prof. Drăguț Violeta

Auschwitz I reprezintă nucleul inițial al complexului de lagăre naziste Auschwitz, înființat în 1940 de autoritățile germane în orașul polonez Oświęcim, aflat atunci sub ocupație. Inițial conceput ca lagăr de concentrare pentru prizonieri politici polonezi, complexul s-a extins rapid și a devenit parte centrală a sistemului de represiune și exterminare nazist.
După război, în 1947, pe locul fostului lagăr a fost înființat Muzeul Memorial Auschwitz-Birkenau, dedicat comemorării victimelor și educării generațiilor viitoare.
Auschwitz I este lagărul principal (Stammlager) al complexului. Se disting prin clădirile din cărămidă roșie, inițial cazărmi militare poloneze, transformate de naziști în spații de detenție.
La intrarea în lagăr se află celebra poartă cu inscripția cinică:
„Arbeit macht frei" („Munca te face liber").
Această expresie reflecta propaganda regimului, în timp ce realitatea era una de înfometare, muncă forțată, tortură și moarte.

Selecția

Sosirea în lagăr – rampa selecției

După selecție

Transportul Evreilor către Sfârșit

Antonescu Andrei
Popa Adrian

În vara anului 1941, după intrarea României în război alături de Germania nazistă, a avut loc la Iași unul dintre cele mai tragice evenimente din istoria României, Pogromul de la Iași.
Mii de evrei au fost arestați, bătuți și omorâți de autorități și civili. Cei capturați au fost înghesuiți în „trenurile morții”, vagoane de marfă sigilate, în care erau ținuți fără aer, apă sau hrană, în căldură sufocantă. Mulți au murit sufocați sau de sete pe drum. Doar o mică parte au supraviețuit până la destinație, lagărele de la Călărași și Podu Iloaiei.
Evenimentul a devenit simbol al terorii și al cruzimii regimului antisemit din acea perioadă.
Oamenii nu primeau apă, hrană sau ajutor medical. Înăuntru era o căldură sufocantă, iar cei slăbiți cădeau la pământ și mureau. Unii au fost eliberați la opririle trenului, când autoritățile locale au primit ordin să deschidă vagoanele. Alții au fost ajutați de soldați miloși sau de localnici, care le-au dat apă și i-au ascuns.
Cei care au supraviețuit au ajuns în lagărul de la Podu Iloaiei sau la Călărași, unde au trăit în condiții grele, dar au rămas în viață.
Ei au povestit mai târziu chinurile și suferința din trenuri, pentru ca lumea să nu uite niciodată acea tragedie.

Pogromul de la Iași a avut loc între **28–30 iunie 1941**, imediat după intrarea României în război împotriva Uniunii Sovietice. A fost unul dintre cele mai grave episoade de violență antisemită din istoria României.
Violențele au fost organizate și tolerate de autoritățile statului român din perioada regimului Ion Antonescu, cu implicarea armatei, poliției, jandarmeriei și a unor civili. Evreii din oraș au fost acuzați fără dovezi de colaborare cu inamicul sovietic.
În timpul pogromului:

- mii de evrei au fost bătuți, arestați și executați pe străzi sau în curtea Chesturii (sediul poliției);
- supraviețuitorii au fost înghesuiți în „trenurile morții”, unde au fost transportați în condiții inumane, fără apă și aer, mulți murind de sete, căldură și asfixie.

Numărul victimelor este estimat la peste **13.000 de evrei, dintr-o comunitate locală de aproximativ 45.000 de persoane.**
Pogromul de la Iași este considerat unul dintre cele mai violente masacre antievreiești din Europa în timpul Holocaustului și reprezintă un moment esențial pentru înțelegerea responsabilității statului român în acea perioadă.

Mecanismul exterminării la Auschwitz

prof. Drăguț Violeta

1. Sosirea în lagăr - rampa selecției

Deportații ajungeau la Auschwitz în vagoane de marfă, după zile întregi de drum, fără apă și hrană suficientă. La coborâre, erau aliniați pe rampa lagărului. În câteva secunde avea loc selecția: un medic SS indica, printr-un simplu gest, cine era apt de muncă și cine urma să fie trimis direct la camerele de gazare.

Bărbații, femeile și copiii erau despărțiți. Pentru majoritatea familiilor, acesta era ultimul moment petrecut împreună.

2. **Confiscarea bunurilor personale**

Imediat după sosire, deportații erau obligați să predea toate obiectele personale: valize, documente, bani, bijuterii, haine. Li se spunea că le vor recupera ulterior, însă acest lucru nu se întâmpla niciodată. În lagăr existau depozite uriașe unde aceste bunuri erau sortate și trimise în Germania. Astăzi, în muzeu pot fi văzute mii de valize inscripționate cu nume, pantofi, ochelari sau obiecte de uz personal, mărturii tăcute ale celor care au trecut prin lagăr.

În cadrul procedurii de exterminare din lagărele naziste, autoritățile SS utilizau metode deliberate de inducere în eroare pentru a preveni panica victimelor. În momentul în care persoanele selectate pentru moarte erau conduse către camerele de gazare, li se comunica faptul că urmează să facă un „duș” pentru dezinfectare.

Pentru a menține aparența normalității și a ordinii, deportaților li se cerea să își așeze hainele cu grijă și să își memoreze locul unde le lăsau, fiind asigurați că după „baie” își vor recupera bunurile. Încălțămintea era adesea legată în perechi, pentru a facilita regăsirea rapidă la ieșire, conform explicațiilor oferite de supraveghetori.
În realitate, această practică servea unui scop logistic și economic. Legarea încălțămintei permitea recuperarea și sortarea eficientă a obiectelor după moartea victimelor. Bunurile personale erau colectate sistematic, depozitate și trimise în Germania pentru reutilizare sau valorificare economică. În lagărul Auschwitz, spațiile destinate sortării acestor obiecte erau cunoscute de deținuți sub numele de „Canada”, sugerând ironia unei bogății materiale obținute prin confiscare.
Depozitele muzeului păstrează astăzi mii de perechi de încălțăminte, multe dintre ele legate sau păstrate împreună, constituind dovezi materiale ale caracterului organizat și planificat al exterminării. Aceste obiecte nu reprezintă doar relicve istorice, ci mărturii ale unui sistem care combina înșelarea psihologică, eficiența birocratică și exploatarea economică a victimelor.

Părul victimelor - mărturie a crimelor

Ochelari

Proteze, cârje, bastoane

DRUMUL SPRE CAMERELE DE GAZARE

Persoanele considerate inapți de muncă - în special copiii, bătrânii și bolnavii - erau conduse către camerele de gazare. Li se spunea că urmează să facă duș, pentru a evita panica. După închiderea ușilor, era introdus gazul toxic Zyklon B.
Victimele erau apoi transportate la crematorii. Întregul proces era organizat în mod industrial, cu scopul de a ucide un număr cât mai mare de oameni într-un timp cât mai scurt.

Camera de Gazare și crematoriu

Toader Iustin Adrian

Camerele de gazare erau spații folosite de regimul nazist pentru exterminarea prizonierilor, în special evrei, romi, prizonieri de război și alte grupuri considerate „indezirabile”. De obicei, aceste camere erau construite sub formă de încăperi sigilate, dotate cu duze metalice de unde se elibera gazul toxic – cel mai des, Zyklon B, o substanță letală pe bază de cianură. După execuții, trupurile victimelor erau transportate către crematorii, cuptoare speciale unde erau arse pentru a ascunde urmele crimelor. În multe lagăre, cum ar fi Auschwitz sau Majdanek, aceste instalații erau construite în apropierea camerelor de gazare, pentru eficiență. Camerele de gazare și crematoriile reprezintă o parte dureroasă a istoriei, dar și o lecție vitală pentru generațiile tinere.

Viața unui deportat în Lagărul Auschwitz

Bîrleanu Costel Mihai

Lagărul de concentrare Auschwitz, situat în Polonia ocupată de naziști, este unul dintre cele mai cunoscute și cumplite simboluri ale atrocităților comise în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. A fost locul unde milioane de oameni, în mare parte evrei, dar și romi, prizonieri de război sovietici, polonezi și alte grupuri, au fost deportați, supuși muncii forțate și, în cele mai multe cazuri, exterminați. Deportații care ajungeau la Auschwitz erau adesea supuși unui tratament inuman, pierzându-și identitatea și demnitatea în fața unei mașinării monstruoase de distrugere. Un exemplu notabil de deportat care a trăit această experiență este Elie Wiesel, autorul cărții Noaptea, care relatează ororile prin care a trecut el și familia sa.

Contextul Deportării în Auschwitz

Auschwitz a fost compus din trei lagăre majore: Auschwitz I (lagărul principal), Auschwitz II-Birkenau (campul de exterminare) și Auschwitz III-Monowitz (lagărul de muncă). Deportările au început la sfârșitul anului 1941 și au continuat până la eliberarea lagărului în ianuarie 1945. Călătoria deportaților din ghetourile sau din diversele locuri de detenție până la Auschwitz era un coșmar: transportați în vagoane de marfă, supuși unor condiții inumane, fără hrană sau apă, mulți nu supraviețuiau drumului. După sosirea la Auschwitz, prizonierii erau imediat supuși selecției, unde cei considerați inapți pentru muncă erau trimiși direct în camerele de gazare. În schimb, cei care erau apți pentru muncă erau duși la munci grele, fără a primi suficiente resurse pentru a supraviețui.

Experiența unui Deportat la Auschwitz

Spre deosebire de majoritatea locurilor de detenție, Auschwitz nu era doar un loc de muncă forțat, ci și un loc unde moartea era omniprezentă. Deportații erau umiliți, tăiați de identitatea lor etnică sau națională, și erau reduși la un simplu număr tatuat pe braț. Condițiile de viață erau îngrozitoare: supraaglomerare, hrană insuficientă și extrem de nesănătoasă, muncă fizică obositoare și tratamente inumane din partea gardienilor naziști.

Un moment esențial în experiența unui deportat era pierderea oricărei forme de control asupra propriei vieți. Trăind sub o permanentă presiune psihologică, mulți dintre aceștia începeau să-și piardă orice speranță, dar erau și cazuri de rezistență, chiar și la nivel psihologic. Scrisori, zile de naștere comemorate în tăcere, sau chiar visuri de eliberare erau forme de supraviețuire interioară.

Experiența lui Elie Wiesel la Auschwitz

Bîrleanu Costel Mihai

Elie Wiesel s-a născut în 1928 în Sighet, un oraș din Transilvania. Provenind dintr-o familie evreiască religioasă. La începutul anilor 1940, când Elie avea doar 14 ani, regimul nazist a invadat Ungaria, iar evreii din această regiune au fost supuși persecuțiilor și deportărilor masive. În 1944, Elie și familia sa au fost deportați într-un tren către lagărul de concentrare Auschwitz-Birkenau.

La sosirea în lagărul Auschwitz, Elie și familia sa au fost separați imediat. Soarta mamei și a surorilor sale a fost una tragică, fiind trimise direct la camerele de gazare, deși Elie nu a aflat acest lucru imediat. În momentul în care a ajuns în lagăr, Elie Wiesel a fost martor la brutalitatea nazistă și a experimentat pentru prima dată realitatea vieții de prizonier. A fost marcat de violența necontrolată a gardienilor și de tratamentul umilitor la care erau supuși prizonierii.

În lagăr, viața lui Elie a fost marcată de suferință constantă. El a trăit o serie de umilințe, muncă silnică, foame și frică constantă de moarte. Unul dintre cele mai tulburătoare momente din experiența sa a fost pierderea treptată a umanității sale și a legăturii cu tatăl său. Deși relația lor fusese strânsă înainte de deportare, în lagăr, amândoi au fost nevoiți să lupte pentru supraviețuire, iar acest lucru a dus la o alienare emoțională profundă. Cu toate acestea, Elie își iubea în continuare tatăl și, chiar și în condițiile extreme, încerca să îl protejeze.

Unul dintre cele mai importante momente din experiența lui Elie Wiesel a fost "Noaptea", o lucrare pe care a scris-o după război și în care a detaliat ororile la care a fost supus. În „Noapte”, Elie Wiesel descrie momentele de disperare și furie, dar și pierderea aproape completă a speranței. El povestește despre un moment în care, în timpul unui apel la rugăciune de Anul Nou evreiesc, el și alți prizonieri erau la fel de disperați ca și când nu ar fi existat nici un Dumnezeu. Aceasta a fost una dintre cele mai importante răscruci din viața lui Elie, în care îndoielile și suferința l-au făcut să se simtă abandonat de Dumnezeu.

În cele din urmă, Elie Wiesel a supraviețuit ororilor din lagărele de concentrare și a fost eliberat în aprilie 1945, la sfârșitul războiului, când armata americană a eliberat lagărul Buchenwald, unde Elie era închis. După eliberare, Elie a suferit o profundă traumă psihologică și a fost nevoit să facă față unui vid imens: pierderea familiei, a identității și a tot ceea ce era familiar. De asemenea, Elie a fost nevoit să înfrunte și realitatea de a trăi într-o lume care părea că a uitat de victimele Holocaustului.

Rudolf Höss

Toma Mario & Badea Alexandru

Rudolf Höss (n. 25 noiembrie 1901 – d. 16 aprilie 1947), un ofițer german SS și cel mai longeviv comandant al lagărului de concentrare și exterminare Auschwitz

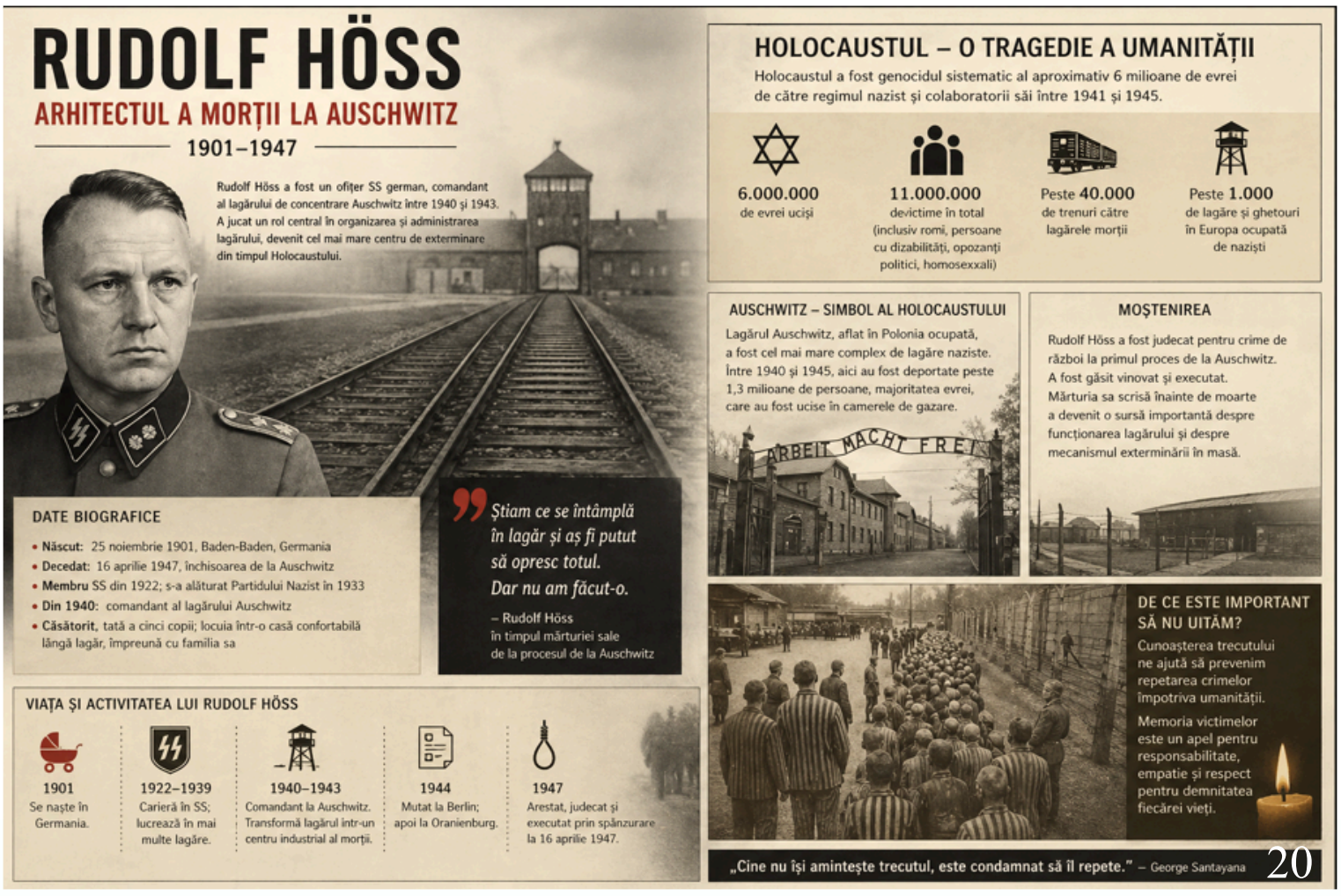

Rol la Auschwitz: A servit ca comandant între mai 1940 și noiembrie 1943, și din nou din mai 1944 până în ianuarie 1945. Sub conducerea sa, peste un milion de oameni au fost uciși la Auschwitz.

Al Doilea Război Mondial (1939–1945) – World War II
Europa a fost devastată. Milioane de morți, economie distrusă. Țările au vrut să evite un alt război.

Locul din fața camerei de gazare unde a fost **spânzurat** în cel mai cunoscut caz de execuție este al lui Rudolf Höss, comandantul lagărului de exterminare.
El a fost judecat după război de Tribunalul Suprem al Poloniei.
Condamnat la moarte pentru crime împotriva umanității.
A fost condamnat la 2 aprilie și a fost spânzurat la 16 aprilie 1947, chiar în fața fostului crematoriu din Auschwitz I.
Rudolf HOSS a supravegheat, fără milă, moartea a peste un milion de oameni la Auschwitz.

Adolf Eichmann

Nedelcu Cristiana Ana Maria

Adolf Eichmann **(1906–1962**) a fost un ofițer SS german, considerat principalul organizator al logisticii Holocaust. În calitate de șef al secției pentru „afaceri evreiești” din Oficiul Principal de Securitate al Reichului (RSHA), a **coordonat deportarea sistematică a milioanelor de evrei europeni către ghetouri și lagăre de exterminare.**

Fapte esențiale

- Nume complet: Karl Adolf Eichmann
- Născut: 19 martie 1906, Solingen, Germania
- Decedat: 31 mai 1962, Ramla, Israel
- Afilieri: Partidul Nazist, SS (Obersturmbannführer)
- Rol principal: Organizator al „Soluției finale”

Ascensiunea în aparatul nazist

După o tinerețe modestă în Austria, Eichmann s-a alăturat Partidului Nazist și SS-ului în 1932. În cadrul Serviciului de Securitate (SD), a devenit expert în „problema evreiască”, iar după anexarea Austriei din 1938 a condus „Oficiul Central pentru Emigrația Evreilor” din Viena, un model de deportare forțată. Din 1939, la Berlin, a preluat conducerea secției evreiești a RSHA.

După război, Eichmann a evadat din detenție americană și, cu ajutorul rețelelor de foști naziști, s-a refugiat în Argentina sub numele „Ricardo Klement”. În 1960 a fost capturat lângă Buenos Aires de agenții Mossad (Operațiunea Garibaldi) și adus în Israel. Procesul său, desfășurat la Ierusalim între aprilie și decembrie 1961, a fost primul televizat din istorie și a devenit o lecție publică despre Holocaust. Condamnat pentru crime împotriva umanității, **a fost spânzurat pe 31 mai 1962**, singurul condamnat la moarte de un tribunal israelian

Cazul Eichmann a declanșat o reflecție globală asupra răspunderii individuale în sistemele totalitare. Filosoafa Hannah Arendt l-a descris ulterior drept expresia „banalității răului” – un birocrat obedient care a facilitat atrocitățile prin supunere față de autoritate

Auschwitz sub conducerea lui Rudolf Höss: organizarea unui sistem de exterminare

Auschwitz, aflat sub conducerea lui Rudolf Höss, a fost unul dintre cele mai mari și mai eficiente mecanisme de represiune și exterminare create de regimul nazist. Organizarea lagărului era gândită în detaliu, astfel încât fiecare etapă – de la sosirea deportaților până la moartea sau exploatarea lor să fie controlată strict.
Deportații ajungeau în vagoane de marfă supraaglomerate, după zile întregi de călătorie fără apă sau hrană. La coborâre, erau supuși unei selecții rapide, în care medicii SS decideau cine era considerat apt de muncă și cine nu. Cei considerați inapți – adesea copii, bătrâni sau persoane slăbite erau trimiși direct la camerele de gazare, unde erau uciși folosind Zyklon B. Trupurile erau apoi arse în crematorii, într-un proces conceput pentru a elimina rapid urmele crimei.

Cei selecționați pentru muncă erau înregistrați, dezinfectați, tunși și repartizați în barăci supraaglomerate. Viața lor era dominată de foame, epuizare și violență constantă. Munca forțată era utilizată în construcții, în industrie sau pentru companii germane precum IG Farben. Condițiile erau atât de dure încât mulți deținuți mureau în câteva luni.
Sub conducerea lui Höss, lagărul a fost extins și organizat pentru a crește „eficiența" exterminării. El a coordonat logistica transporturilor, a supravegheat construirea camerelor de gazare și a stabilit proceduri care transformau uciderea în masă într-un proces sistematic. În acest mod, Auschwitz a devenit simbolul central al Holocaustului.
După război, Höss a fost capturat, a mărturisit rolul său în aceste crime și a fost executat în 1947, chiar în apropierea locului unde avusese loc această vastă tragedie.

Josef Mengele

Chirita Irinel-Mirel

A fost unul dintre cei mai cunoscuți medici naziști care au activat în lagărul de concentrare Auschwitz în timpul Holocaust. Născut în 1911 în Germania, Mengele a studiat medicina și antropologia, iar după aderarea la SS a fost trimis la Auschwitz în 1943.

Acolo, el a devenit responsabil de selecția prizonierilor care ajungeau în lagăr. La coborârea din trenuri, Mengele decidea cine era apt de muncă și cine urma să fie trimis direct la camerele de gazare. Această selecție se făcea rapid și arbitrar, iar pentru mulți oameni reprezenta o condamnare imediată la moarte.

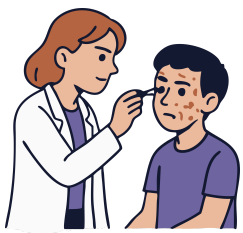
Mengele este cunoscut mai ales pentru experimentele medicale crude și inumane pe care le-a efectuat asupra deținuților, în special pe gemeni, copii și persoane cu dizabilități. El era interesat de cercetări genetice și încerca să demonstreze teorii rasiale naziste. Experimentele sale includeau proceduri fără anestezie, infectarea deliberată cu boli și intervenții chirurgicale brutale, care de multe ori duceau la moarte sau la suferințe permanente.

După război, Mengele a reușit să scape de justiție, fugind în America de Sud, unde a trăit sub identități false timp de decenii. A murit în 1979 în Brazilia, fără să fi fost judecat pentru crimele sale.
Povestea lui Josef Mengele rămâne un exemplu extrem al modului în care știința poate fi deturnată în scopuri inumane atunci când este combinată cu ideologii extremiste și lipsa totală de etică.

Mengele - fața calmă a terorii

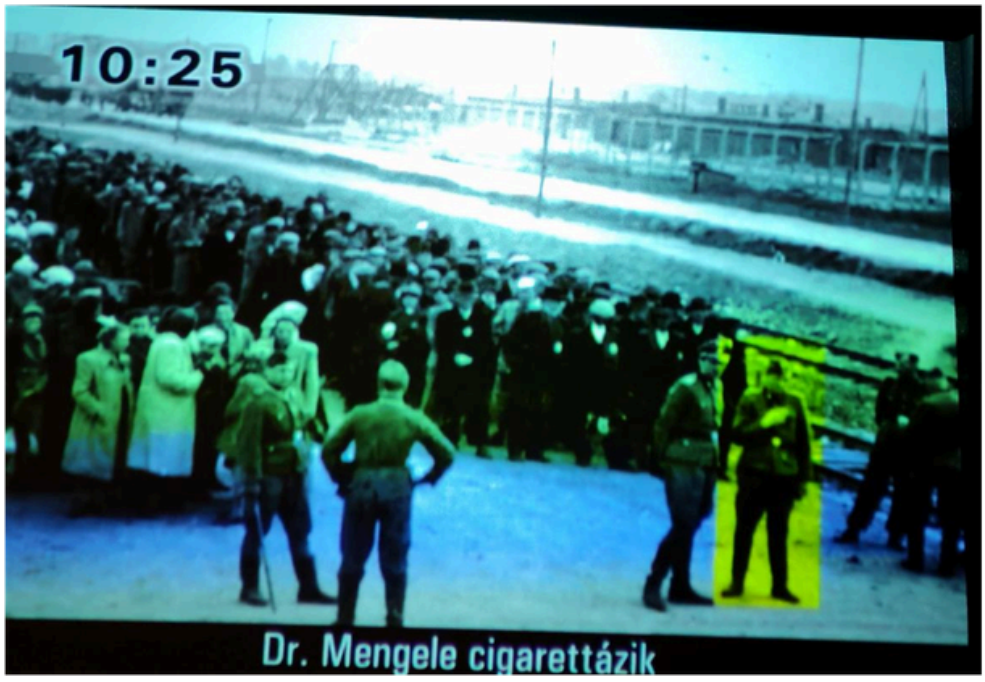
Piscuroaia Monica Georgiana

Josef Mengele (1911–1979) a fost medic SS la Auschwitz-Birkenau, implicat în selecția prizonierilor și în experimente pseudo-științifice. După război **a fugit în America de Sud** și nu a fost judecat. Imaginea trebuie privită ca document istoric, nu ca obiect de senzaționalism.

Mengele își alegea victimele mereu cu zâmbetul pe buze. Mengele își alegea victimele mereu cu zâmbetul pe buze, un zâmbet care nu trăda nimic nici cruzime, nici milă. Tocmai asta îl făcea atât de înfiorător. Era o liniște rece în gesturile lui, o normalitate care ascundea oroarea. De parcă tot ce făcea era doar o rutină, iar suferința celorlalți, un detaliu lipsit de importanță. Poate că tocmai asta era cel mai înspăimântător: aparenta normalitate, felul în care răul se poate îmbrăca în gesturi banale, în zâmbete liniștite, în ochi care nu tremură.

Nu părea conștient de monstruozitate, ci doar… detașat, ca și cum ar fi privit totul din afara umanității Privirea lui era limpede, aproape senină, ca a cuiva care își face pur și simplu datoria. Poate că în mintea lui chiar era convins de asta. Poate că de aceea răul devine atât de greu de recunoscut uneori pentru că nu vine mereu însoțit de furie sau cruzime vizibilă, ci de o liniște absurdă.

Ce m-a tulburat mereu la imaginea lui Mengele nu e doar oroarea faptelor, ci felul în care le făcea: calm, organizat, aproape curios. Ca și cum ar fi fost un simplu observator al durerii, nu autorul ei. Mă face să mă întreb cât de ușor poate omul să-și piardă umanitatea, fără să și dea seama. Cât de simplu e să te ascunzi în spatele unui zâmbet, al unei justificări, al ideii că „așa trebuie”. Poate că adevăratul monstru nu e cel care urlă și amenință, ci cel care zâmbește atunci când distrugePrivirea lui era limpede, aproape senină, ca a cuiva care își face pur și simplu datoria. Poate că în mintea lui chiar era convins de asta. Poate că de aceea răul devine atât de greu de recunoscut uneori pentru că nu vine mereu însoțit de furie sau cruzime vizibilă, ci de o liniște absurdă.

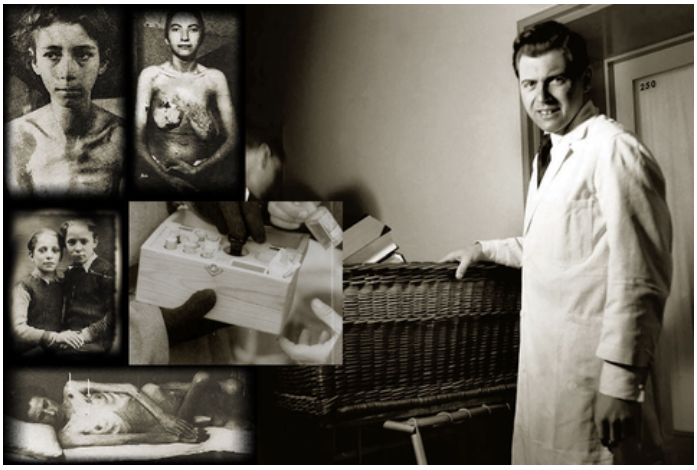

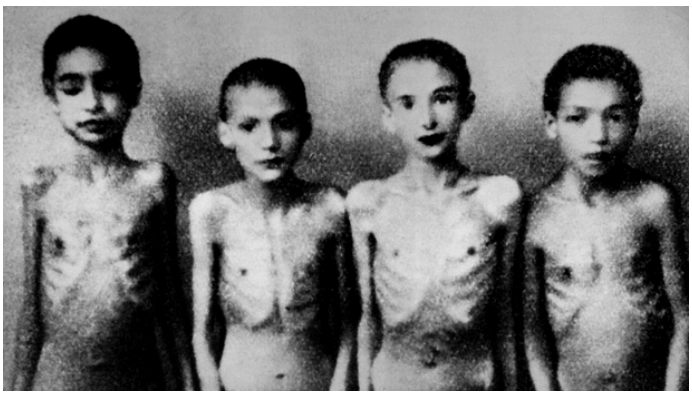

SELECȚIA PE RAMPĂ LA AUSCHWITZ: DECIZIA ÎNTRE VIAȚĂ ȘI MOARTE

Selecțiile de pe rampă din lagărul de exterminare Auschwitz-Birkenau erau un proces brutal și rapid prin care prizonierii nou-sosiți erau împărțiți între cei considerați „apți de muncă” și cei trimiși direct la moarte.
Josef Mengele, unul dintre medicii SS, participa frecvent la aceste selecții. Decizia lui nu era una „medicală” reală, ci bazată pe criterii superficiale și ideologia nazistă:

- Aspect fizic și vârstă: persoane tinere, puternice și aparent sănătoase aveau mai multe șanse să fie trimise la muncă forțată.
- Copii, bătrâni, bolnavi: de regulă erau trimiși direct la camerele de gazare.
- Mame cu copii mici: aproape întotdeauna erau condamnate la moarte.
- Gemeni sau persoane cu trăsături „interesante”: uneori erau selectați temporar pentru experimente medicale, nu pentru salvare reală.

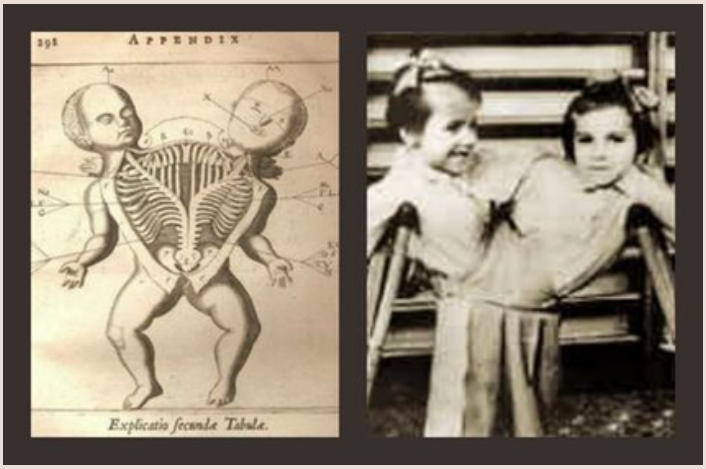

Procesul dura uneori doar câteva secunde: un gest al mâinii spre stânga sau dreapta decidea soarta unei persoane.
Este important de subliniat că aceste decizii nu aveau nicio bază etică sau medicală reală; erau parte din sistemul de exterminare al regimului nazist, culminând cu crimele în masă din Holocaust.
Dacă vrei, îți pot explica mai detaliat cum funcționa întregul proces de la sosirea trenurilor până la selecție sau ce se întâmpla după aceea.

Gemenii lui Mengele: experimentele din umbra Holocaustului

Obsesia lui Josef Mengele pentru gemeni era legată de ideologia nazistă despre ereditate și „îmbunătățirea rasei”. El credea că studiind gemenii poate descoperi metode prin care să crească numărul de nașteri de copii considerați „arieni” și să controleze trăsăturile genetice.

La Auschwitz-Birkenau, gemenii erau identificați imediat la sosire și separați de familiile lor. Spre deosebire de majoritatea prizonierilor, nu erau trimiși direct la moarte, dar asta însemna că deveneau subiecți ai unor experimente extrem de crude. Mengele îi compara constant între ei, încercând să observe diferențe și reacții la boli sau substanțe injectate. Se făceau proceduri dureroase fără consimțământ și fără îngrijire adecvată, iar dacă unul dintre gemeni murea, celălalt era adesea ucis pentru a fi analizate împreună.

Aceste experimente nu aveau valoare științifică reală și au provocat suferințe enorme. Ele au făcut parte din sistemul de violență și exterminare al Holocaust.

Popescu Elena Alexandra

Memorialul „Pantofii de pe malul Dunării” - Budapesta

Ivascu Denis Marian

1. Este un muzeu în aer liber situat în afara centrului Budapesta
2. Aici sunt expuse statuile comuniste care au fost îndepărtate din oraș după căderea regimului socialist în 1989
3. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în 1944–1945, Ungaria era condusă de un regim fascist, partidul „Crucea cu Săgeți”
4. Este format din 60 de perechi de pantofi din fier, turnați în forme realiste – de bărbați, femei și copii – fixate pe cheiul Dunării, aproape de clădirea Parlamentului.
5. Este unul dintre cele mai emoționante monumente din Budapesta

Memorialul „Pantofii de pe malul Dunării” este unul dintre cele mai impresionante locuri de comemorare a victimelor Holocaustului din Budapesta. A fost inaugurat în **2005**, fiind realizat de **regizorul Can Togay și sculptorul Gyula Pauer.**

Monumentul constă în 60 de perechi de pantofi din fier, așezați pe malul Dunării. Aceștia simbolizează victimele evreiești ucise în timpul regimului fascist maghiar Arrow Cross (Crucile cu Săgeți) în anii 1944–1945.

Victimele erau aduse pe malul fluviului, obligate să își scoată pantofii – bunuri valoroase în acea perioadă – apoi erau împușcate, trupurile fiind aruncate în Dunăre. Pantofii rămași pe mal au devenit un simbol al dispariției lor brutale.

Înainte de război, comunitatea evreiască din Budapesta număra aproximativ 200.000 de persoane, fiind una dintre cele mai mari din Europa. După Holocaust, zeci de mii au fost uciși; estimările arată că aproximativ **500.000–600.000,** totalul evreilor din întreaga Ungarie, evrei maghiari au murit în total, iar comunitatea din capitală a fost profund distrusă.

Relatarea despre „orașul devenit brusc gol” reflectă realitatea deportărilor masive din 1944, când mii de oameni au fost ridicați în scurt timp și trimiși în lagăre sau executați, lăsând în urmă un sentiment de absență și tăcere.

Astăzi, memorialul nu este doar un monument, ci un avertisment: istoria trebuie cunoscută pentru a nu fi repetată.

Experimentele umane din perioada holocaustului si urmarile acestora

David Mihai Andrei

INTRODUCERE

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în lagărul de concentrare Auschwitz (1940–1945), naziștii au desfășurat numeroase experimente inumane pe deținuți, în principal pe evrei, romi, prizonieri de război și alte persoane considerate „indezirabile”.

Aceste experimente făceau parte din ideologia rasistă și din încercările de a avansa cercetările medicale și militare.

Mii de oameni au suferit și și-au pierdut viața în urma acestor experimente.

TIPURI DE EXPERIMENTE

1. Experimente medicale

Deținuții erau supuși la operații fără anestezie pentru a testa limitele rezistenței umane, pentru a studia infecții, regenerarea oaselor, sterilizarea sau transplanturile.

2. Experimente pe gemeni

Dr. Josef Mengele, numit „Îngerul Morții”, a efectuat experimente pe gemeni identici pentru a studia ereditatea, malformațiile și controlul caracteristicilor genetice.

3. Experimente cu medicamente și substanțe

Deținuților li se administrau medicamente, substanțe toxice sau gaze pentru a observa efectele asupra organismului.

4. Experimente legate de temperatură și presiune

Oamenii erau expuși la temperaturi extreme sau presiuni scăzute pentru a simula condițiile din aviație.

5. Experimente pentru războiul chimic și biologic

Naziștii testau efectele gazelor toxice, bacteriilor și altor agenți chimici pentru dezvoltarea armelor.

SCOPUL EXPERIMENTELOR

Scopul acestor experimente era:

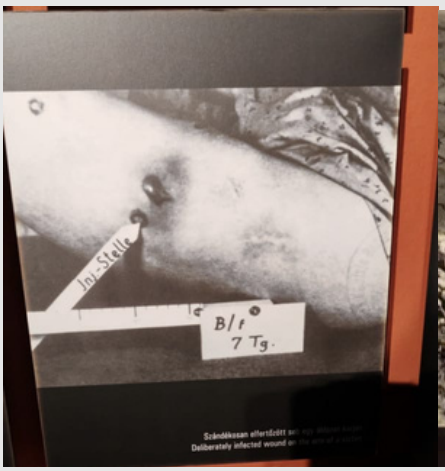
- obținerea de „cunoștințe științifice” pentru război
- susținerea ideologiei naziste
- justificarea supremației rasiale prin pseudoștiință

URMĂRILE

După război, mulți dintre cei implicați au fost judecați în Procesele de la Nürnberg (1946–1947).

Unii au fost condamnați la moarte, alții la închisoare.

Aceste evenimente au dus la crearea Codului de la Nürnberg, care stabilește reguli etice pentru experimentele pe oameni.

Istoria ne vorbește

Georgescu Cristian

FAPTELE ȘI REALITATEA ISTORICĂ

Istoria îți arată fapte, nu opinii. Imaginile prezintă victime ale Holocaust, peste 6 milioane de oameni uciși. Fiecare a avut o viață, o familie, un nume. Aceste imagini sunt dovezi reale ale suferinței și ale urii.

Cum a început totul

Totul a început cu pași mici. Au apărut legi discriminatorii. Oamenii au fost separați. Li s-au luat drepturi. Au fost izolați în ghetouri. Apoi au urmat deportările. Lagărele de concentrare au devenit locuri de muncă forțată și exterminare. Procesul a fost organizat. A fost planificat. Nu a fost un accident.

Propagandă și manipulare

Regimul condus de Adolf Hitler a construit un sistem bazat pe control și frică. Propaganda a avut un rol central. Oamenii au fost manipulați să creadă că anumite grupuri sunt inferioare. Presa, afișele și discursurile au repetat aceleași idei.

Lagărele și consecințele

Lagăre precum Auschwitz-Birkenau au devenit simboluri ale acestui sistem. Acolo au murit peste 1 milion de oameni. Condițiile erau inumane: foamete, muncă forțată, lipsă de igienă. Execuțiile erau frecvente. Nu exista scăpare pentru majoritatea.

Responsabilitate și memorie

Educația te ajută să recunoști pericolul și să nu fii manipulat. Respectul se arată prin acțiuni. Nu ignora nedreptatea. Memoria victimelor te obligă să nu uiți. Istoria influențează prezentul – iar alegerile tale contează.

LECȚIA PENTRU PREZENT

- Tu trebuie să înțelegi mecanismul. Discriminarea nu apare dintr-o dată. Începe cu etichete. Continuă cu excludere. Apoi devine violență. Dacă societatea nu reacționează la timp, rezultatul poate fi dezastruos.
- Gândește-te la prezent. Vezi situații în care oamenii sunt judecați după origine, religie sau aspect. Vezi comentarii agresive. Vezi informații false. Dacă le ignori, ele se amplifică. Exact așa au început și aceste evenimente.

Ofițeri ai Waffen-SS în timpul unei pauze
Al Doilea Război Mondial

OLTEANU COSMIN

- Uniformele sunt tipice pentru ofițerii germani din acea perioadă: tunici bine croite, cu buzunare frontale și epoleți.
- Însemnele de pe gulere (inclusiv rune SS) indică apartenența la SS, nu la armata regulată (Wehrmacht).
- Unii dintre ei poartă decorații militare, sugerând că au participat la lupte sau au primit distincții.
- Contextul pare informal (nu sunt în formație, unii țin țigări), posibil o pauză sau un moment din spatele frontului.

Ca fundal istoric: Waffen-SS a fost implicată atât în operațiuni militare, cât și în numeroase crime de război și acțiuni represive. După război, organizația SS a fost declarată criminală la procesele de la Procesele de la Nürnberg.

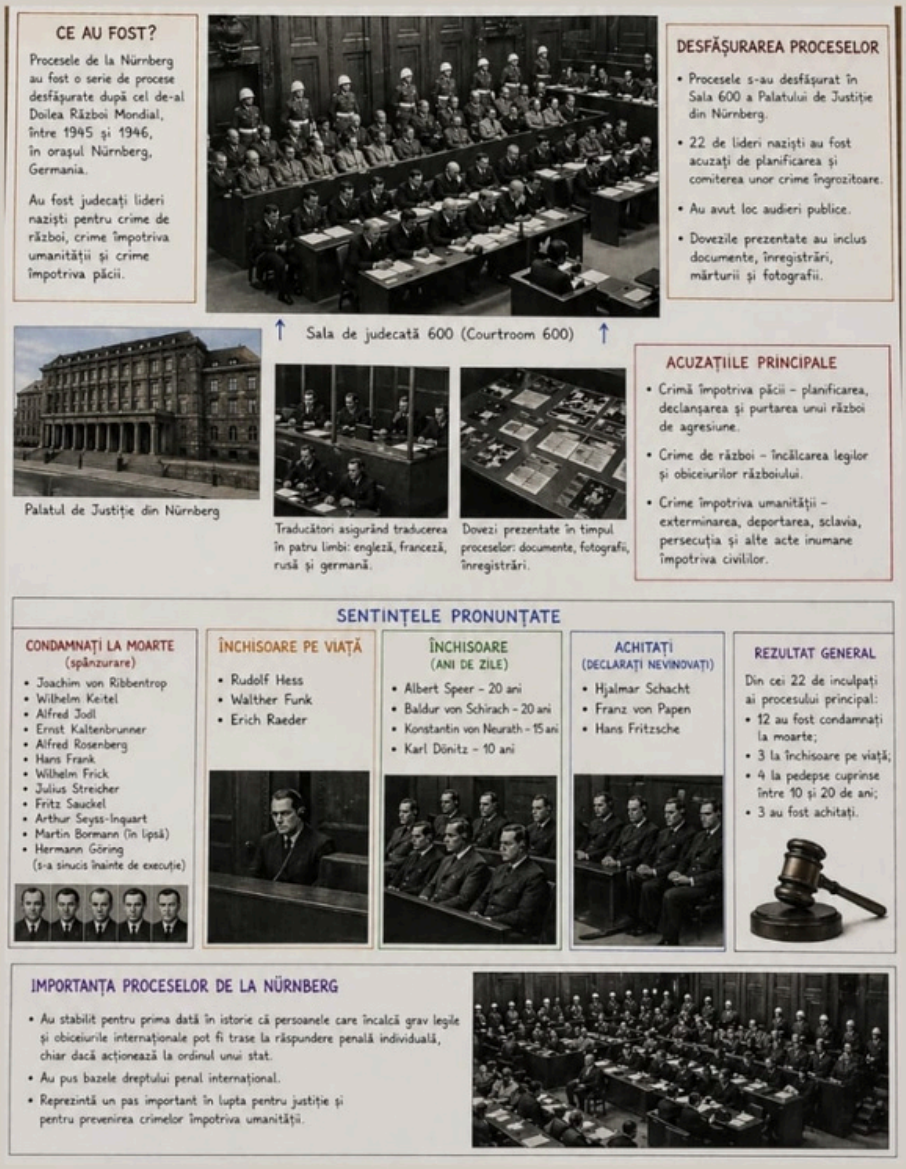
Procesul de la Nürnberg

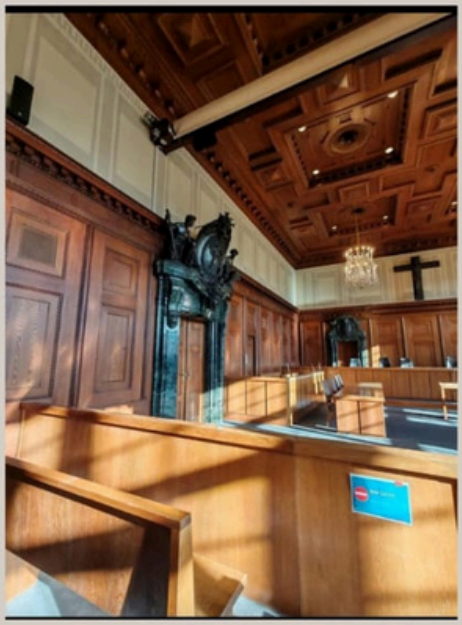
Hajajra Karim

Sala celor 600. Locul inculpaților, la dreapta judecătorilor, cu pază armată in spate. Întrarea lor în sala se făcea pe ușa liftului din spatele lor.

După încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, marile puteri aliate au organizat procesele de la Nürnberg pentru a judeca liderii Germaniei naziste responsabili de crimele comise în timpul războiului. Procesele s-au desfășurat între 1945 și 1946 în orașul Nürnberg, Germania.

Blazonul ușii principale din sala celor 600, sala de judecată principală a Palatului de Justiție din Nürnberg, locul unde s-au desfășurat Procesele de la Nürnberg (1945–1946).

Procesul de la Nurnberg

Creata Toni Alexandru

Sala este rece. Pereții grei ai Palatului de Justiție din Nürnberg par să apese asupra tuturor celor prezenți. E dimineața zilei de **1 octombrie 1946 - ultima zi a Proceselor de la Nürnberg.**
Luminile sunt puternice, dar atmosfera rămâne apăsătoare. Nu se aud decât pași și foșnet de hârtii. Nimeni nu vorbește. Toți știu că urmează momentul final.
Pe banca acuzaților, foștii lideri ai Germaniei naziste stau în tăcere. Unii privesc înainte, rigizi. Alții evită contactul vizual. Câțiva par calmi... prea calmi.
Judecătorii intră. Toată lumea se ridică.
Se face liniște completă.
Un grefier începe să citească verdictele. Numele sunt rostite unul câte unul. Fiecare sună ca o sentință asupra unei epoci întregi.
„Hermann Göring..."
Hermann Göring se ridică. Pentru o clipă, pare același om puternic de altădată. Ascultă verdictul: vinovat. Condamnat la moarte. Nu spune nimic. Doar își încleștează maxilarul și se așază încet.
„Joachim von Ribbentrop..."
Joachim von Ribbentrop tremură ușor. Verdictul cade la fel de greu: moarte.
„Wilhelm Keitel..."
Wilhelm Keitel ascultă rigid, ca un soldat până la capăt. Sentința: moarte.
Rând pe rând, verdictele continuă. Unii primesc închisoare pe viață. Alții pedepse mai mici. Câțiva achitați. Fiecare reacție e diferită: șoc, furie, gol interior.
În sală, jurnaliștii scriu febril. Lumea întreagă așteaptă aceste cuvinte. Pentru prima dată în istorie, liderii unui stat sunt trași la răspundere pentru crime împotriva umanității.
Dar dincolo de procese și legi, în aer plutește altceva: umbrele milioanelor de victime. Inclusiv cele din lagăre precum Auschwitz.
Nu sunt acolo. Nu pot vorbi.
Dar parcă se simt în fiecare pauză, în fiecare respirație tăiată.
Când ultimul verdict este citit, nu există aplauze. Doar o liniște grea. Istoria nu se încheie doar începe să fie judecată.
Ușile se deschid. Oamenii ies încet. Afară, lumea e aceeași... și totuși schimbată pentru totdeauna.
Pentru că, în acea zi, nu au fost judecați doar niște oameni.
A fost judecată o întreagă idee și găsită vinovată.

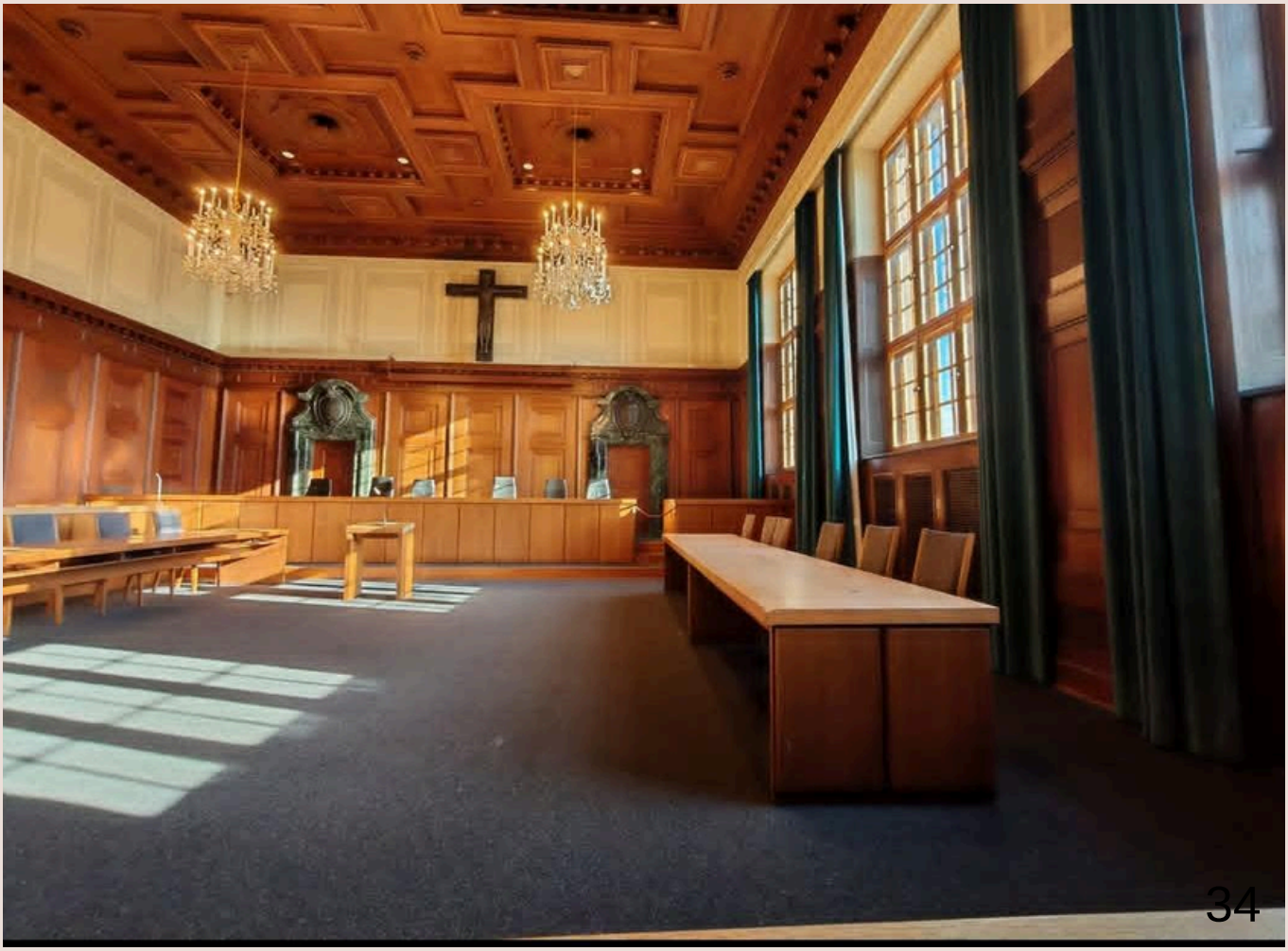
TRIBUNALUL DE LA NUERNBERG

ICONAREASA MARIUS IONUT

Procesele de la Nürnberg au fost o serie de judecăți internaționale desfășurate între 1945 și 1949, prin care puterile Aliate au tras la răspundere liderii politici, militari și economici ai Germaniei naziste. Ele au reprezentat primul precedent al justiției internaționale pentru crime de război și crime împotriva umanității, influențând profund dreptul penal internațional modern.
Fapte esențiale

- **Perioadă: 20 noiembrie 1945 – 1 octombrie 1946 (procesul principal)**
- **Loc: Sala 600, Palatul de Justiție, Nürnberg, Germania**
- **Inculpați: 24 de lideri naziști de rang înalt**
- **Condamnări: 12 la moarte, 7 la închisoare, 3 achitări**
- **Organizatori: SUA, URSS, Marea Britanie, Franța (Tribunalul Militar Internațional)**

Context și organizare
Ideea unui tribunal internațional a fost formulată de Aliați încă din 1942, fiind consacrată prin Declarația de la Moscova (1943). Nürnberg a fost ales atât pentru semnificația sa simbolică – locul congreselor Partidului Nazist și al adoptării Legilor rasiale din 1935 – cât și pentru infrastructura juridică intactă după război. Tribunalul Militar Internațional, format din judecători și procurori ai celor patru puteri, a creat un cadru juridic unic, combinând principiile dreptului anglo-saxon și continental

„LUMEA PRIVEȘTE NÜRNBERG: ROLUL PRESEI ÎN DEZVĂLUIREA ADEVĂRULUI”

Cotiac George Stefan

Imaginea surprinde un panou dintr-o expoziție dedicată Procesele de la Nürnberg, desfășurate între 1945 și 1946 după încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial. Titlul „Die Welt schaut auf Nürnberg” („Lumea se uită la Nürnberg”) arată cât de important a fost acest moment la nivel global.

În centru apare un jurnalist cu aparat foto, simbol al presei internaționale care a fost prezentă la procese. În acea perioadă, televiziunea nu era încă răspândită, așa că informațiile ajungeau la oameni prin articole de ziar, fotografii și transmisii radio. De aceea, jurnaliștii aveau un rol esențial: ei documentau tot ce se întâmpla și transmiteau mai departe către întreaga lume.

Panoul explică faptul că la Nürnberg au venit corespondenți din multe țări, inclusiv scriitori și jurnaliști germani aflați în exil, care s-au întors pentru a relata aceste evenimente. Prin munca lor, publicul internațional a aflat despre crimele regimului nazist, inclusiv despre Holocaust.

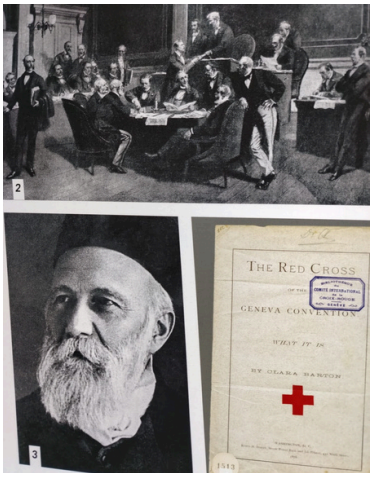
Imaginile mai mici din dreapta completează povestea: ele arată sala de judecată, jurnaliști în acțiune și atmosfera proceselor. Toate aceste elemente subliniază ideea că presa a fost un „martor” al istoriei și a avut un rol decisiv în informarea lumii.

Pe scurt, poza nu este doar despre o persoană, ci despre importanța mass-mediei în documentarea și transmiterea unuia dintre cele mai importante momente ale justiției internaționale.

Recunoașterea valorilor de umanitate, neutralitate și solidaritate stabilite la Geneva

Emi Martin

Constantin Alexandru

🔹 Imaginea 1

Reprezintă o ilustrație istorică a Conferinței de la Geneva din 1864, momentul în care s-a semnat prima Convenție de la Geneva.

A fost o întâlnire diplomatică organizată la inițiativa lui Henry Dunant și a Comitetului Internațional de Ajutor pentru Răniți (viitorul Comitet Internațional al Crucii Roșii – CICR).

Reprezentanții a 12 state europene – Elveția, Franța, Belgia, Italia, Olanda, Danemarca, Spania, Portugalia, Suedia, Norvegia, Prusia și Württemberg – s-au reunit pentru a stabili reguli clare privind tratamentul uman al soldaților răniți pe câmpul de luptă.

Acesta este momentul care marchează nașterea dreptului umanitar internațional și a mișcării Crucii Roșii.

🔹 Imaginea 2

Prezintă portretul lui Henry Dunant (1828–1910), filantrop elvețian, fondatorul Comitetului Internațional al Crucii Roșii și inițiatorul Convenției de la Geneva.

După ce a fost martor la suferințele soldaților răniți în bătălia de la Solferino (1859), el a luptat pentru crearea unor societăți neutre de ajutorare, care să protejeze viața umană indiferent de tabăra militară.

Pentru contribuția sa la umanitate, a primit Premiul Nobel pentru Pace în 1901, împreună cu Frédéric Passy.

🔹 Imaginea 3

Arată coperta lucrării „The Red Cross of the Geneva Convention: What It Is”, scrisă de Clara Barton, fondatoarea Crucii Roșii Americane.

Clara Barton a adus ideile lui Henry Dunant în Statele Unite și a contribuit la adoptarea Convenției de la Geneva de către SUA în 1882.

Lucrarea simbolizează extinderea mișcării Crucii Roșii la nivel mondial și recunoașterea valorilor de umanitate, neutralitate și solidaritate stabilite la Geneva.

„Să nu uităm niciodată!"
Holocaustul a fost una dintre cele mai mari tragedii din istoria omenirii, o rană adâncă în conștiința noastră colectivă.
Milioane de oameni nevinovați au fost persecutați, umiliți și uciși doar pentru cine erau.
Astăzi, ne amintim nu doar suferința lor, ci și datoria noastră de a nu lăsa ura, discriminarea și indiferența să se mai repete.
Să păstrăm vie memoria victimelor și să construim o lume în care respectul, toleranța și umanitatea să fie mai puternice decât ura".

Chiriță Irinel - Mirel
LTC

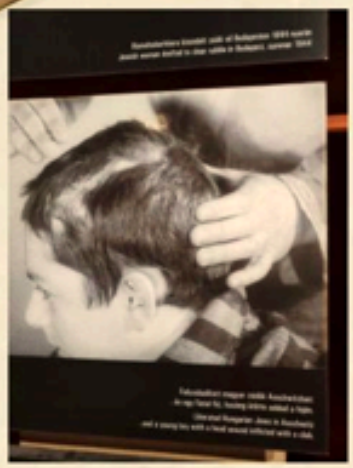
Holocaustul a fost o tragedie uriașă care a distrus milioane de vieți nevinovate. Ura, rasismul și violența au adus doar suferință. Tu poți face diferența dacă alegi respectul toleranța și compasiunea. Nimeni nu trebuie judecat pentru cine este. Să nu lăsăm niciodată istoria să se repete.

LIC: Nedelcu Ana Maria Cristiana

Holocaustul a fost momentul în care ura a luat locul umanității, iar lumea a învățat, prin suferință, cât de fragilă este viața atunci când dispare compasiunea.

Creată Alexandru

„Să nu uităm niciodată ororile Holocaustului. Amintirea lor ne învață să alegem mereu umanitatea, nu ura.”

LTC: Iordache Cristina-Gabriela

Holocaustul nu trebuie uitat. Istoria nu trebuie repetată.

Dobre Elena

Interdicțiile impuse evreilor în timpul Holocaustului. Anna Frank

Prof. Daniela GHIȚULESCU

Holocaustul a reprezentat una dintre cele mai dramatice perioade din istoria secolului al XX-lea. Regimul nazist condus de Adolf Hitler a construit un sistem de legi și restricții care urmărea izolarea, marginalizarea și, în final, eliminarea populației evreiești din Europa. Aceste măsuri au fost aplicate progresiv, începând cu discriminări sociale și economice și culminând cu deportarea și exterminarea în lagărele naziste.

Un exemplu bine documentat al modului în care aceste interdicții afectau viața de zi cu zi este experiența tinerei Anne Frank, cunoscută prin jurnalul pe care l-a scris în timpul ascunderii sale în Amsterdam.

Legislația antisemită și izolarea socială

În Germania nazistă și în teritoriile ocupate, evreii au fost supuși unui număr mare de restricții juridice și sociale. Primele măsuri importante au fost adoptate în 1935, prin Nuremberg Laws, care au exclus evreii din comunitatea civică germană. Aceste legi interziceau căsătoriile între evrei și cetățeni germani și le retrăgeau drepturile politice (United States Holocaust Memorial Museum).

După ocuparea Olandei de către Germania nazistă în 1940, autoritățile au introdus restricții similare. Evreii au fost excluși din instituțiile publice, li s-a interzis să lucreze în anumite profesii și au fost obligați să poarte steaua galbenă pentru a putea fi identificați în spațiul public (USHMM; Frank).

Interdicții în viața cotidiană

Restricțiile nu s-au limitat la domeniul juridic. Ele au pătruns în fiecare aspect al vieții cotidiene. În jurnalul său, Anne Frank descrie numeroase interdicții care îi afectau familia și comunitatea. Evreii nu aveau voie să folosească transportul public, să meargă la cinematograf sau la teatru, să viziteze parcuri sau să participe la activități sportive. De asemenea, li se impunea un program strict de circulație, fiind obligați să respecte un fel de „stingere” după anumite ore (Frank 33).

Anne notează că elevii evrei nu mai puteau merge la școlile obișnuite și trebuiau să frecventeze instituții separate. Această segregare educațională avea rolul de a izola complet comunitatea evreiască de restul societății (Frank 25).

Ascunderea familiei Frank

În 1942, situația evreilor din **Olanda** s-a agravat rapid, odată cu începerea deportărilor către lagărele de concentrare. Pentru a evita arestarea, familia Frank a decis să se ascundă într-un spațiu secret din clădirea firmei tatălui, Otto Frank. În jurnalul său, Anne descrie viața în acest loc ascuns, cunoscut ulterior sub numele de „Anexa secretă”.

Viața în ascunzătoare era dominată de frică și restricții permanente. Locatarii nu puteau face zgomot în timpul zilei pentru a nu fi descoperiți. Nu puteau ieși afară, nu puteau primi vizite și depindeau complet de ajutorul câtorva prieteni care le aduceau hrană și informații din exterior (Frank 59).

Consecințele discriminării

Restricțiile impuse evreilor nu au fost simple măsuri administrative. Ele au reprezentat o etapă esențială în procesul de persecutare și dehumanizare a populației evreiești. Prin eliminarea drepturilor civile, prin izolarea socială și prin limitarea libertății de mișcare, regimul nazist a pregătit terenul pentru deportări și genocid.

Povestea Annei Frank ilustrează impactul acestor măsuri asupra unei familii obișnuite. Deși jurnalul ei reflectă speranța și dorința de libertate a unei adolescente, el documentează și realitatea dură a discriminării sistematice care a marcat viața evreilor în timpul Holocaustului.

Interdicțiile impuse evreilor în perioada Holocaustului au avut scopul de a-i exclude complet din societate și de a-i transforma în ținte ușoare pentru deportare și exterminare. Experiența Annei Frank oferă o perspectivă personală asupra acestor politici. Jurnalul ei rămâne unul dintre cele mai importante documente istorice despre viața sub regimul nazist și despre efectele devastatoare ale intoleranței și urii.

Bibliografie:
Frank, Anne. The Diary of a Young Girl. Bantam Books, 1993.
United States Holocaust Memorial Museum. “Anti-Jewish Legislation in Nazi Germany.” USHMM Encyclopedia of the Holocaust.
United States Holocaust Memorial Museum. “The Holocaust in the Netherlands.” USHMM Encyclopedia of the Holocaust.
Encyclopaedia Britannica. “Nuremberg Laws.”

Anexa secretă în romanul grafic Anne Frank. Spațiul ascunderii, interdicțiile și deconspirarea finală

Daniela GHIȚULESCU

Povestea lui Anne Frank reprezintă una dintre cele mai cunoscute mărturii despre viața evreilor în timpul Holocaustului. Jurnalul ei, publicat după război sub titlul The Diary of a Young Girl, descrie experiența unei adolescente care a trăit ascunsă timp de peste doi ani pentru a evita persecuția nazistă. În 2018, această mărturie a fost reinterpretată într-o formă vizuală prin romanul grafic Anne Frank's Diary: The Graphic Adaptation, realizat de Ari Folman și ilustrat de David Polonsky. Adaptarea grafică oferă o perspectivă puternică asupra spațiului cunoscut sub numele de Anexa secretă, locul în care familia Frank s-a ascuns între anii 1942 și 1944.

Contextul istoric al ascunderii

După ocuparea Olandei de către Germania nazistă în 1940, autoritățile au introdus treptat numeroase restricții pentru populația evreiască. Evreii nu mai aveau voie să frecventeze școlile obișnuite, nu puteau utiliza transportul public și erau obligați să poarte steaua galbenă pentru a putea fi identificați în spațiul public (United States Holocaust Memorial Museum). Aceste măsuri au făcut parte dintr-un sistem mai amplu de discriminare inspirat de Nuremberg Laws, care urmărea izolarea și marginalizarea completă a evreilor în societate.

În acest context, familia Frank a decis să se ascundă. Tatăl Annei, Otto Frank, a pregătit o ascunzătoare în spatele biroului companiei sale din Amsterdam. Spațiul era situat în partea din spate a clădirii și a devenit cunoscut ulterior sub numele de Anexa secretă.

Anexa secretă în romanul grafic

Romanul grafic evidențiază dimensiunea fizică și simbolică a acestui spațiu. Ilustrațiile prezintă camere înguste, coridoare înguste și ferestre acoperite. Cititorul observă imediat senzația de claustrofobie și tensiune constantă. Personajele sunt desenate deseori în spații mici, cu lumină limitată, ceea ce accentuează sentimentul de izolare (Folman și Polonsky).

În Anexă au locuit opt persoane. Pe lângă familia Frank, acolo s-au ascuns și familia van Pels și dentistul Fritz Pfeffer. Viața zilnică era organizată după reguli stricte. În timpul zilei, locatarii trebuiau să păstreze liniștea totală deoarece în clădire lucrau angajați ai depozitului. Chiar și pașii sau mișcarea scaunelor puteau atrage atenția și puteau duce la descoperirea ascunzătorii (Frank 55).

Romanul grafic redă aceste momente prin cadre vizuale sugestive. Personajele sunt prezentate mișcându-se cu grijă, vorbind în șoaptă sau așteptând cu anxietate trecerea zilei. În contrast cu această atmosferă tensionată, Anne apare adesea scriind în jurnalul ei. Actul scrierii devine o formă de rezistență psihologică și o modalitate de a-și păstra identitatea.

Viața cotidiană și tensiunile din Anexă

Viața în Anexa secretă nu era doar o experiență de supraviețuire. Era și o experiență umană complexă, marcată de conflicte, speranțe și frici. În jurnalul ei, Anne descrie tensiunile dintre locatari și dificultățile conviețuirii într-un spațiu atât de restrâns.

În romanul grafic, aceste conflicte sunt ilustrate prin expresii faciale și scene dramatice. Lipsa libertății, frica permanentă și lipsa de spațiu personal amplifică disputele dintre personaje. Totuși, Anne își păstrează optimismul și speranța că războiul se va termina curând. Ea scrie în jurnal că, în ciuda tuturor suferințelor, continuă să creadă în bunătatea oamenilor (Frank 263).

Această afirmație a devenit una dintre cele mai citate reflecții ale jurnalului și evidențiază maturizarea morală a unei adolescente care trăiește într-un context extrem.

Deconspirarea Anexei

Ascunzătoarea a funcționat timp de peste doi ani. Totuși, la 4 august 1944, poliția germană a descoperit Anexa secretă. Circumstanțele exacte ale trădării nu sunt cunoscute nici astăzi cu certitudine. Romanul grafic prezintă momentul descoperirii ca o ruptură bruscă în ritmul vieții din ascunzătoare.

Scenele sunt ilustrate dramatic. Ușa este deschisă violent, iar locatarii sunt surprinși în mijlocul activităților lor cotidiene. Atmosfera de liniște tensionată se transformă instantaneu în panică și disperare.

După arestare, locatarii au fost deportați în lagăre naziste. Anne și sora ei Margot au fost transferate la Bergen-Belsen concentration camp, unde au murit de tifos în 1945, cu puțin timp înainte de eliberarea lagărului (USHMM).

Concluzii

Ilustrarea Anexei în romanul grafic despre Anne Frank transformă un spațiu istoric într-un simbol vizual al fragilității și rezistenței umane. Spațiul ascunderii devine o metaforă a vieții evreilor în Europa ocupată de naziști. Izolarea, frica și lipsa libertății definesc experiența locatarilor.

Deconspirarea finală arată limitele strategiilor de supraviețuire într-un regim totalitar care controla fiecare aspect al societății. Povestea Annei Frank demonstrează că Holocaustul nu a fost doar o tragedie colectivă, ci și o sumă de destine individuale distruse de ură și discriminare.

Romanul grafic reușește să transmită aceste realități unei noi generații de cititori. Prin limbajul vizual și prin reinterpretarea jurnalului, el menține vie memoria victimelor Holocaustului și oferă o formă accesibilă de educație istorică.

Bibliografie:

Frank, Anne. The Diary of a Young Girl. Bantam Books, 1993.

Folman, Ari, and David Polonsky. Anne Frank's Diary: The Graphic Adaptation. Pantheon Books, 2018.

United States Holocaust Memorial Museum. “Anne Frank Biography.” Holocaust Encyclopedia.

United States Holocaust Memorial Museum. “The Holocaust in the Netherlands.” Holocaust Encyclopedia.

Impactul jurnalului Annei Frank și al adaptării grafice în conștientizarea Holocaustului în rândul tinerilor

Daniela Ghițulescu

Jurnalul scris de Anne Frank reprezintă una dintre cele mai puternice mărturii despre experiența evreilor în timpul Holocaustului. Publicat după război sub titlul The Diary of a Young Girl, textul a devenit un document esențial pentru educația istorică și morală a generațiilor tinere. Prin perspectiva unei adolescente, jurnalul transformă o tragedie istorică imensă într-o experiență personală și ușor de înțeles pentru cititori.

Importanța jurnalului pentru educația tinerilor

Jurnalul Annei Frank are un impact puternic deoarece prezintă Holocaustul prin experiența directă a unei tinere care trăiește aceleași preocupări ca adolescenții din orice epocă. Anne vorbește despre prietenie, familie, conflicte și speranțe. În același timp, descrie frica, restricțiile și izolarea impuse evreilor în timpul ocupației naziste.

Această perspectivă personală face ca evenimentele istorice să devină mai ușor de înțeles pentru tineri. În locul unor statistici sau explicații abstracte, cititorul descoperă o poveste reală, trăită de o adolescentă. De aceea, jurnalul este folosit frecvent în programe educaționale despre Holocaust și despre drepturile omului (United States Holocaust Memorial Museum).

În plus, textul subliniază valoarea libertății și a demnității umane. Chiar și în condiții extreme, Anne continuă să reflecteze asupra naturii umane și asupra viitorului. Afirmația ei celebră, conform căreia crede în bunătatea oamenilor în ciuda suferințelor, transmite un mesaj moral puternic pentru cititori (Frank 263).

Adaptarea grafică și accesibilitatea pentru noile generații

În 2018, jurnalul a fost reinterpretat sub forma romanului grafic Anne Frank's Diary: The Graphic Adaptation, realizat de Ari Folman și ilustrat de David Polonsky. Scopul adaptării a fost acela de a face povestea Annei Frank mai accesibilă pentru generațiile tinere, obișnuite cu forme vizuale de narațiune.

Autorul adaptării a explicat că intenția proiectului a fost de a apropia tinerii de istorie printr-un limbaj narativ pe care îl folosesc frecvent. Ari Folman afirma că adaptarea grafică urmărește să transmită povestea Annei Frank „într-un mod care să vorbească direct generațiilor tinere, fără a pierde autenticitatea jurnalului” (Folman și Polonsky).

Ilustrațiile realizate de David Polonsky contribuie la acest obiectiv prin reprezentarea vizuală a spațiilor și emoțiilor descrise în jurnal. Scenele din Anexa secretă sunt ilustrate cu atenție la detalii, evidențiind spațiul restrâns, tensiunea permanentă și izolarea locatarilor. În același timp, imaginile surprind imaginația bogată a Annei, care transformă jurnalul într-un spațiu al libertății interioare.

Rolul imaginii în transmiterea memoriei istorice

Romanul grafic are un impact educațional important deoarece combină textul original cu elemente vizuale sugestive. Pentru tineri, imaginile facilitează înțelegerea contextului istoric și a experiențelor descrise.

De exemplu, ilustrațiile arată modul în care locatarii Anexei secretă trebuiau să se deplaseze în liniște sau să trăiască într-un spațiu foarte limitat. Astfel, cititorul poate percepe mai clar dificultățile cotidiene ale vieții în ascunzătoare.

Adaptarea grafică nu simplifică mesajul jurnalului, ci îl amplifică prin mijloace vizuale. Personajele sunt reprezentate cu expresii puternice, iar scenele dramatice, precum momentul descoperirii ascunzătorii, transmit intensitatea emoțională a evenimentelor.

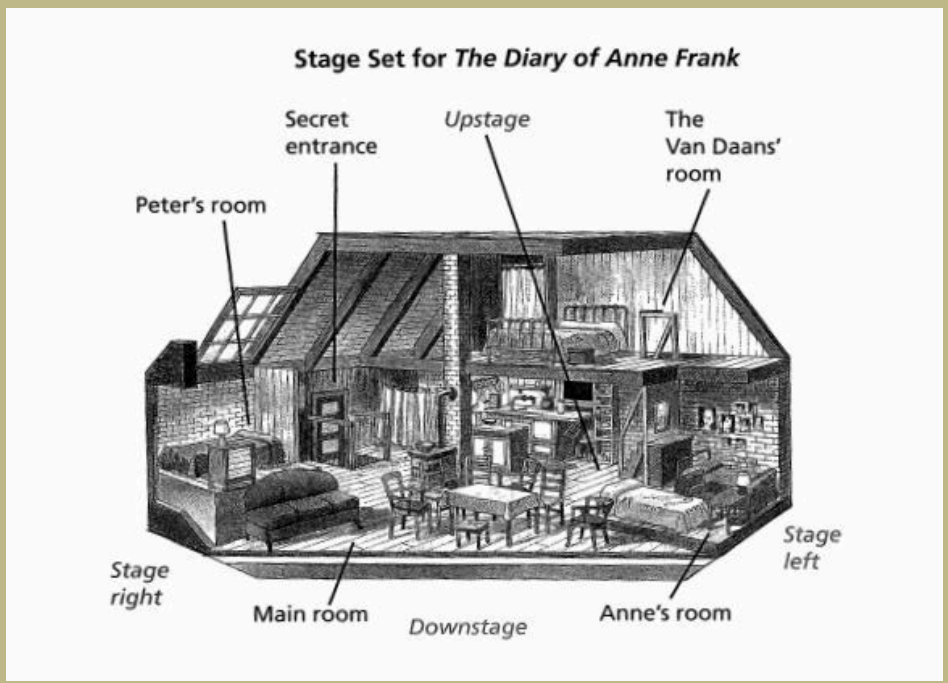
Concluzii

Atât jurnalul original al Annei Frank, cât și adaptarea sa grafică joacă un rol esențial în educația istorică a tinerilor. Jurnalul oferă o perspectivă personală asupra Holocaustului și transformă un eveniment istoric complex într-o experiență umană ușor de înțeles.
Adaptarea grafică extinde impactul acestei povești prin utilizarea limbajului vizual, apropiind-o de generațiile actuale de cititori. Prin combinația dintre text și imagine, romanul grafic contribuie la menținerea memoriei Holocaustului și la dezvoltarea conștiinței istorice și morale a tinerilor.
Astfel, povestea Annei Frank continuă să fie un instrument educațional puternic. Ea nu transmite doar informații despre trecut, ci și o lecție despre responsabilitate, toleranță și respect pentru demnitatea umană.

Bibliografie:
Frank, Anne. The Diary of a Young Girl. Bantam Books, 1993.
Folman, Ari, and David Polonsky. Anne Frank's Diary: The Graphic Adaptation. Pantheon Books, 2018.
United States Holocaust Memorial Museum. “Anne Frank Biography.” Holocaust Encyclopedia.
United States Holocaust Memorial Museum. “Teaching about the Holocaust.” Holocaust Encyclopedia.

Jurnalul Annei Frank între document istoric, obiect muzeografic și instrument al memoriei colective

Daniela GHIȚULESCU

Jurnalul scris de Anne Frank reprezintă una dintre cele mai importante mărturii personale despre viața evreilor în timpul Holocaust. Redactat între 1942 și 1944 în spațiul ascuns al clădirii cunoscute astăzi drept Anne Frank House, jurnalul transformă experiența unei adolescente într-un document istoric universal. Textul are o valoare dublă. El oferă informații despre viața cotidiană sub persecuție și funcționează ca simbol al memoriei colective despre Holocaust.

Valoarea istorică a jurnalului provine din caracterul său de sursă primară. Anne Frank descrie restricțiile impuse evreilor, frica de arestare, izolarea și viața în clandestinitate. În paginile sale apar detalii despre interdicțiile naziste, deportările și tensiunea constantă în care trăiau familiile ascunse. Astfel de mărturii completează arhivele oficiale și documentele administrative ale regimului nazist. Instituții de cercetare precum United States Holocaust Memorial Museum consideră jurnalele victimelor drept surse esențiale pentru înțelegerea dimensiunii umane a Holocaustului.

Manuscrisul original a fost publicat în 1947 de tatăl ei, Otto Frank, singurul membru al familiei care a supraviețuit deportării. Publicarea jurnalului a transformat o experiență personală într-un document global al memoriei istorice.

Un moment esențial în istoria jurnalului îl reprezintă descoperirea ascunzătorii. La 4 august 1944, poliția germană și colaboratorii olandezi au descoperit Anexa secretă. Locuitorii ascunzătorii au fost arestați și deportați în lagărele naziste. Evenimentul rămâne și astăzi subiect de cercetare istorică, deoarece identitatea exactă a informatorului nu a fost stabilită cu certitudine. Anne Frank a fost deportată la Auschwitz și ulterior la Bergen-Belsen, unde a murit în 1945, cu puțin timp înainte de eliberarea lagărului. Finalul tragic al poveștii conferă jurnalului o forță documentară profundă. Cititorul știe că vocea care descrie speranțele și visurile unei adolescente aparține unei victime a genocidului.

Dimensiunea muzeografică a jurnalului

Jurnalul nu este doar un text. El a devenit un artefact muzeografic central în cultura memoriei. Manuscrisul original, caietele și obiectele familiei sunt păstrate și expuse în muzeul din Amsterdam administrat de Anne Frank Stichting. Muzeografia modernă utilizează aceste obiecte pentru a crea o experiență educațională. Vizitatorii pot vedea camerele înguste ale Anexei, raftul mobil care ascundea intrarea și pereții pe care Anne lipise fotografii. Acest tip de expunere transformă jurnalul într-un instrument pedagogic. Obiectele materiale creează o conexiune directă între vizitator și experiența istorică. În loc să citească doar despre Holocaust, publicul intră într-un spațiu real în care evenimentele au avut loc.

Adaptarea grafică și accesul noilor generații

În secolul XXI, jurnalul a fost reinterpretat și sub forma unui roman grafic realizat de Ari Folman și ilustrat de David Polonsky. Adaptarea vizuală publicată în 2018 urmărește să apropie povestea de cititorii tineri. Autorii au explicat scopul proiectului într-un interviu acordat muzeului Anne Frank. Ari Folman afirmă că intenția nu a fost înlocuirea textului original, ci facilitarea accesului la el. Adaptarea vizuală funcționează ca o punte între cultura imaginii și literatura memorialistică.

Ilustrațiile transformă experiențele descrise în jurnal în imagini sugestive. Spațiul îngust al Anexei, frica de descoperire și conflictele dintre locatarii ascunzătorii sunt prezentate prin cadre vizuale care amplifică impactul emoțional.

Robert Schuman

Turcu Gabriel Andrei

Robert Schuman (1886–1963) a fost un om politic francez, considerat unul dintre „părinții fondatori ai Europei”. A avut un rol esențial în reconcilierea franco-germană după Al Doilea Război Mondial și în crearea fundamentelor Uniunii Europene. A fost ministru de externe al Franței după al Doilea Război Mondial
A promovat reconcilierea între Franța și Germania (după războaie devastatoare)

La **9 mai 1950**, Schuman a prezentat celebra Declarație Schuman, prin care propunea punerea în comun a producției de cărbune și oțel a Franței și Germaniei, sub o autoritate comună. Această inițiativă a dus la formarea **Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului**, primul pas spre ceea ce este astăzi Uniunea Europeană. Data de 9 mai este sărbătorită anual ca Ziua Europei.

Schuman a fost ministru de externe al Franței și un susținător ferm al cooperării, păcii și unității europene. Viziunea sa a fost aceea a unei Europe unite prin solidaritate economică, pentru a preveni noi conflicte pe continent.
Moștenirea sa rămâne una fundamentală pentru construcția europeană și pentru valorile de pace, democrație și colaborare între state.

Declarația Schuman (9 mai 1950)

- **→ a propus punerea în comun a producției de cărbune și oțel (coal & steel)**
- **→ ideea: dacă țările controlează împreună resursele pentru război, nu mai pot lupta între ele**

Rezultatul

- **A dus la crearea Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului, primul pas spre UE**
- **Aceasta a evoluat ulterior în ceea ce este azi Uniunea Europeană**

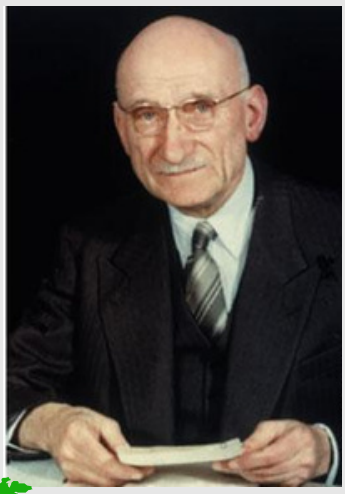

and

Cărbune

Oțel

EVOLUȚIA UNIUNII EUROPENE

DE LA IDEE LA UNIUNE

1945–1950

IDEILE UNIUNII EUROPENE

Robert Schuman | Konrad Adenauer | Jean Monnet

După Al Doilea Război Mondial, lideri și vizionari europeni promovează ideea unei Europe unite pentru pace și cooperare.

„Europa nu se va face dintr-o dată, nici conform unui plan unic, ci prin realizări concrete care creează mai întâi o solidaritate de fapt."

– Robert Schuman

1951

TRATATUL DE LA PARIS – CECO

Se creează Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului (CECO), între 6 țări fondatoare: Belgia, Franța, Germania de Vest, Italia, Luxemburg și Țările de Jos.

1957

TRATATELE DE LA ROMA – CEE ȘI EURATOM

Se înființează Comunitatea Economică Europeană (CEE) și Euratom pentru a promova o piață comună și cooperarea în domeniul energiei nucleare.

PIAȚĂ COMUNĂ

COOPERARE ENERGIE

1967

FUZIONEA INSTITUȚIILOR

Instituțiile celor trei comunități europene (CECO, CEE, Euratom) se unifică pentru o mai bună eficiență.

1973–1995

EXTINDEREA COMUNITĂȚILOR

Noi state se alătură comunităților, consolidând piața comună și cooperarea europeană.

1973

1981

1986

1995

1992

TRATATUL DE LA MAASTRICHT – NAȘTEREA UE

Se creează Uniunea Europeană pe trei piloni: comunitățile europene, politica externă și de securitate, și justiție și afaceri interne.

UE

Comunități europene | Politică externă și de securitate | Justiție și afaceri interne

2004–2013

MAREA EXTINDERE

Uniunea Europeană se extinde semnificativ către Europa Centrală și de Est.

2004

2007

2013

2009

TRATATUL DE LA LISABONA

Simplifică structura UE, crește rolul Parlamentului European și întărește cooperarea între statele membre.

TRATATUL DE LA LISABONA

PREZENT

O UNIUNE ÎN CONTINUĂ EVOLUȚIE

UE are 27 de state membre și continuă să promoveze pacea, prosperitatea, democrația și dezvoltarea durabilă pentru cetățenii săi.

27 DE STATE MEMBRE

EVOLUȚIA UNIUNII EUROPENE

VALURILE DE ADERARE

De la o idee a păcii și cooperării la o uniune a 27 de state membre.
O istorie construită pas cu pas.

STATELE FONDATOARE 1951/1957

Tratatul de la Paris (1951)
Tratatul de la Roma (1957)

- Belgia
- Franța
- Germania de Vest
- Italia
- Luxemburg
- Țările de Jos

Nașterea Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului (1951) urmată de CEE și EURATOM (1957).

PRIMA EXTINDERE 1973

- Danemarca
- Irlanda
- Regatul Unit

Primele trei țări se alătură Comunităților Europene.

A DOUA EXTINDERE 1981

- Grecia

Grecia devine al 10-lea stat membru.

A TREIA EXTINDERE 1986

- Spania
- Portugalia

Spania și Portugalia aduc Sudul Europei în Comunitate.

A PATRA EXTINDERE 1995

- Austria
- Finlanda
- Suedia

Țări neutre până atunci, alese să facă parte din proiectul european.

A CINCEA EXTINDERE 2004

- Cipru
- Cehia
- Estonia
- Ungaria
- Letonia
- Lituania
- Malta
- Polonia
- Slovacia
- Slovenia

Cea mai mare extindere de până acum: 10 țări din Europa Centrală și de Est și din zona mediteraneană.

A ȘASEA EXTINDERE 2007

- Bulgaria
- România

Bulgaria și România aduc noi oportunități și dezvoltare regională.

A ȘAPTEA EXTINDERE 2013

- Croația

Croația devine al 28-lea stat membru al Uniunii Europene.

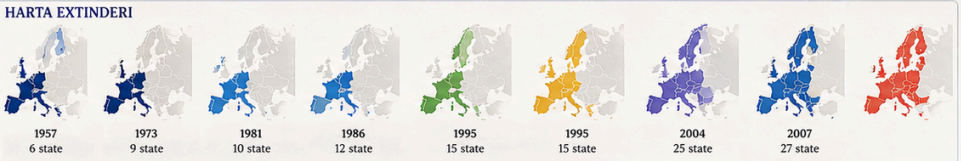
PREZENT 2020+

Uniunea Europeană are 27 de state membre.

Viitorul Uniunii continuă să se construiască.

27

HARTA EXTINDERI

UNIUNEA EUROPEANĂ ÎN CIFRE (2024)

27	450+	4,2 MIL. KM²	PIB NOMINAL: 17.000 MIL. EURO	MONEDA UNICĂ: EURO
STATE MEMBRE	MILIOANE DE CETĂȚENI	SUPRAFAȚĂ TOTALĂ		(20 DE STATE)

VALORILE CARE NE UNESC

PACE · DEMOCRAȚIE · STAT DE DREPT · SOLIDARITATE · PROSPERITATE · DEZVOLTARE DURABILĂ

„Uniți în diversitate."
– Motto-ul Uniunii Europene

STATELE FONDATOARE 1951/1957
Tratatul de la Paris (1951)
Tratatul de la Roma (1957)
Belgia, Franța, Germania de Vest, Italia, Luxemburg, Țările de Jos
Nașterea Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului (1951) urmată de CEE și EURATOM (1957).

PRIMA EXTINDERE 1973
Danemarca, Irlanda, Regatul Unit
Primele trei țări se alătură Comunităților Europene.

A DOUA EXTINDERE 1981
Grecia
Grecia devine al 10-lea stat membru.

A TREIA EXTINDERE 1986
Spania, Portugalia
Spania și Portugalia aduc Sudul Europei în Comunitate.

A PATRA EXTINDERE 1995
Austria, Finlanda, Suedia
Țări neutre până atunci, alese să facă parte din proiectul european.

A CINCEA EXTINDERE 2004
Cipru, Cehia, Estonia, Ungaria, Letonia, Lituania, Malta, Polonia, Slovacia, Slovenia
Cea mai mare extindere de până acum: 10 țări din Europa Centrală și de Est și din zona mediteraneană.

A ȘASEA EXTINDERE 2007
Bulgaria, România
Bulgaria și România aduc noi oportunități și dezvoltare regională.

A ȘAPTEA EXTINDERE 2013
Croația
Croația devine al 28-lea stat membru al Uniunii Europene.

PREZENT 2020+
Uniunea Europeană are 27 de state membre.
Viitorul Uniunii continuă să se construiască.
27

Instituțiile Europene și Relația lor cu Cetățenii

Nita Ionela

Uniunea Europeană (UE) are mai multe instituții principale, fiecare cu roluri distincte, dar interconectate. Relația lor cu cetățenii europeni este esențială, pentru că UE se bazează pe principiul democrației participative și al transparenței decizionale.

1. **Parlamentul European**
- Reprezintă direct cetățenii Uniunii – membrii săi (eurodeputații) sunt aleși prin vot direct la fiecare 5 ani.
- Roluri principale:

• Adoptă legi europene (împreună cu Consiliul UE).
• Controlează alte instituții europene (ex: Comisia Europeană).
• Aprobă bugetul Uniunii.
- Relația cu cetățenii:
• Cetățenii pot contacta direct eurodeputații.
• Pot depune petiții către Parlament sau apela la Ombudsmanul European dacă se consideră nedreptățiți.

2. **Consiliul Uniunii Europene (Consiliul de Miniștri)**

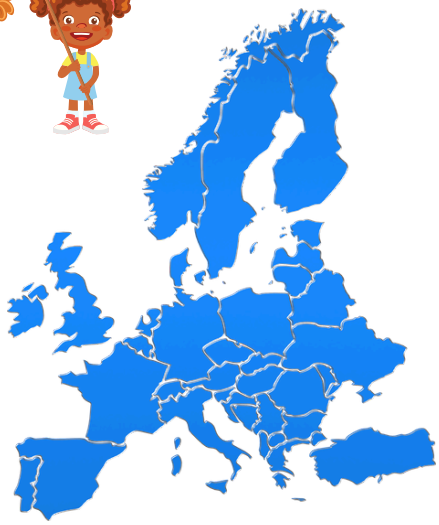
- Reprezintă guvernele statelor membre.
- Fiecare țară trimite ministrul responsabil pentru domeniul discutat.
- Relația cu cetățenii: indirectă – prin guvernele naționale.

3. **Comisia Europeană**
- Este „motorul executiv” al UE: propune legi, aplică tratatele și gestionează bugetul.
- Membrii săi (comisarii) sunt desemnați de statele membre și aprobați de Parlamentul European.
- Relația cu cetățenii:

• Oferă consultări publice.
• Administrează programe europene (Erasmus+, fonduri structurale).
• Are reprezentanțe în fiecare țară membră.

4. **Consiliul European**

- Reunește șefii de stat sau de guvern din statele membre.
- Definește marile direcții politice ale UE.
- Relația cu cetățenii: indirectă, prin liderii naționali.

5. C**urtea de Justiție a Uniunii Europene (CJUE)**
- Asigură aplicarea uniformă a dreptului european.
- Relația cu cetățenii: indirectă – instanțele naționale pot adresa întrebări CJUE.

6. **Curtea Europeană de Conturi**
- Controlează modul în care sunt cheltuiți banii publici ai UE.
- Relația cu cetățenii: protejează interesele contribuabililor prin transparență financiară.

Relația generală UE–cetățeni:
- Dreptul de petiționare (art. 227 TFUE).
- Inițiativa cetățenească europeană (cel puțin 1 milion de semnături din 7 țări diferite).
- Transparență și comunicare – instituțiile publică documente, consultări și rapoarte, iar cetățenii pot participa la dezbateri publice.

PARLAMENTUL EUROPEAN

GILCA EDUARD ANDREI

Parlamentul European este una dintre principalele instituții ale Uniunii Europene și reprezintă cetățenii statelor membre.

Pe scurt:

- **🏛️ Este organul legislativ al UE (alături de Consiliul UE)**
- **👥 Membrii se numesc europarlamentari și sunt aleși direct de cetățeni, o dată la 5 ani**
- **📍 Are trei sedii principale: Strasbourg (Franța), Bruxelles (Belgia) și Luxemburg**

Ce face Parlamentul European:

- **adoptă legi europene împreună cu Consiliul UE**
- **aprobă bugetul Uniunii**
- **controlează activitatea altor instituții (mai ales Comisia Europeană)**
- **dezbate probleme importante pentru cetățeni**

Câteva detalii:

- **Are peste 700 de membri (numărul exact depinde de modificări și statele membre)**
- **România are reprezentanți proprii în Parlamentul European**

Sediul Parlamentului European de la Strasbourg

Voicu Mihai Iulian
Brinaru Minel

Clădirea principală a Parlamentului European situată în Strasbourg, Franța.
Clădirea este cunoscută sub numele de "Louise Weiss" și a fost inaugurată în 1999, având un design circular distinctiv.

Ce face mai exact?
Are trei roluri principale:

1. Face legi - împreună cu Consiliul Uniunii Europene adoptă legislația europeană.
2. Aprobă bugetul UE - decide cum sunt cheltuiți banii Uniunii.
3. Controlează celelalte instituții - în special Comisia Europeană.

Traducere în timp real în 24 de limbi. UE are 24 de limbi oficiale. În plen, fiecare eurodeputat poate vorbi în limba sa. Există cabine uriașe de traducători care lucrează simultan. E unul dintre cele mai complexe sisteme de interpretare din lume.

Ce reprezintă statuia din față ?
Statuia se numește Europe à cœur.
Reprezintă:

- o formă umană stilizată care susține ceva ca o inimă / nucleu
- simbolizează Europa ca spațiu al unității și solidarității
- ideea centrală: state diferite, dar legate prin valori comune

Parlamentul European de la Strasbourg, Structura și Rol

Purcareanu Claudiu
Pana Darius Iulian

Parlamentul European este una dintre principalele instituții ale Uniunii Europene și reprezintă vocea directă a cetățenilor europeni. Sediul oficial al Parlamentului se află la Strasbourg, în Franța, unde au loc sesiunile plenare lunare.
Clădirea principală în care își desfășoară activitatea Parlamentul European la Strasbourg se numește Louise Weiss Building. Construcția a început în anul 1995. Clădirea a fost inaugurată oficial în 1999. Aceasta poartă numele lui Louise Weiss, o jurnalistă și politiciană franceză care a susținut ideea unității europene.
Parlamentul European este o instituție legislativă a Uniunii Europene și are următoarele caracteristici:

Componența
Deputații se numesc europarlamentari. Aceștia sunt aleși direct de cetățenii statelor membre ale UE o dată la 5 ani.
Numărul de membri este de 720 (după alegerile din 2024).

Rolul și atribuțiile
Parlamentul European:
Adoptă legi împreună cu Consiliul Uniunii Europene.
Aprobă bugetul Uniunii Europene.
Supraveghează activitatea Comisiei Europene.
Poate aproba sau respinge numirea Comisiei Europene.
Strasbourg este sediul oficial al Parlamentului European, unde au loc cele 12 sesiuni plenare anuale. Alte activități parlamentare au loc la Bruxelles, iar secretariatul general se află la Luxemburg. Alegerea orașului Strasbourg are o valoare simbolică importantă, deoarece orașul se află la granița dintre Franța și Germania, două state care au fost rivale în trecut, dar care au devenit piloni ai construcției europene.

O lectie interactiva despre Uniunea Europeana

Radu Andrei Goagea Florin

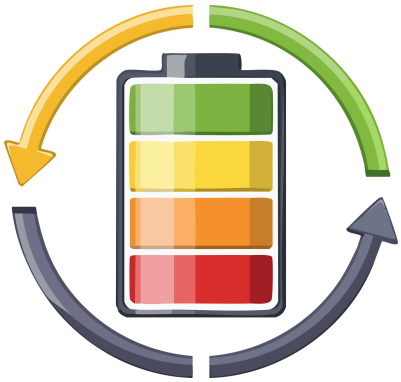
Prin activitati interactive si prezentari digitale am invatat despre diversitatea culturala a europei,despre modul in care functioneaza institutiile europene.

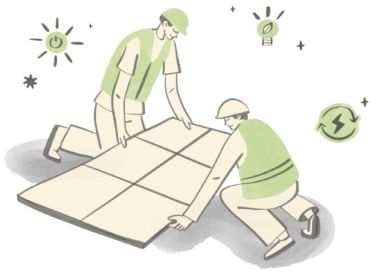
A fost o experienta moderna, dinamica si foarte intresanta, care ne-a ajutat sa înțelegem mai bine rolul Uniunii Europene in viata de zi cu zi, mai ales într-un stil sănătos.

De ce promovează UE sălile interactive?

Uniunea Europeană consideră că educația digitală este esențială pentru: dezvoltarea competențelor digitale, reducerea abandonului școlar, creșterea consumului de energie verde în detrimentul energiei tradiționale.

Activitatea are rolul de a evidenția cât de ușor poate fi irosită energia, dar și cum poate fi economisită prin alegeri responsabile. Prin implicare directă, participanții devin mai conștienți de impactul consumului asupra mediului și învață să adopte comportamente sustenabile. Astfel de experiențe transformă învățarea într-un proces activ și contribuie la formarea unei atitudini responsabile față de resursele planetei.

Spațiile educative din sediul Parlamentului European de la Strasbourg

Piscuroaia Monica Georgiana

Parlamentul European din Strasbourg este o clădire impresionantă, unde se iau decizii importante pentru toți cetățenii Uniunii Europene. Pe lângă rolul său politic, acest loc are și o parte educativă foarte interesantă, care îi ajută pe vizitatori, mai ales pe tineri, să înțeleagă mai bine cum funcționează Uniunea Europeană și ce înseamnă să fii parte din ea.

În interiorul clădirii Louise Weiss, există mai multe spații educative. Unul dintre cele mai vizitate este centrul pentru vizitatori, unde oamenii pot vedea prezentări și filme despre istoria Uniunii Europene, dar și despre cum lucrează Parlamentul. Totul este gândit modern, cu ecrane interactive și explicații disponibile în mai multe limbi, pentru ca oricine să poată învăța ceva nou.

Un alt loc foarte interesant este sala de plen simulată, unde elevii sau tinerii pot juca rolul de eurodeputați. Ei discută, votează și iau decizii, exact ca într-o adevărată ședință de Parlament. Prin această experiență, participanții înțeleg mai ușor cum se iau hotărârile în Europa și cât de important este dialogul între oameni și țări diferite.

Tot în clădire se găsesc și expoziții permanente, care arată etapele prin care a trecut Uniunea Europeană de la începuturile ei până în prezent. Sunt prezentate personalitățile care au contribuit la formarea Uniunii, documente importante, imagini și panouri interactive. Astfel, vizitatorii pot învăța despre valorile fundamentale ale Uniunii Europene: democrația, libertatea, solidaritatea și respectul pentru drepturile omului.

Parlamentul oferă și spații speciale pentru tineri, unde se organizează ateliere, concursuri și dezbateri pe teme actuale, cum ar fi protecția mediului, egalitatea de șanse sau viitorul Europei. Aceste activități îi ajută pe tineri să devină mai implicați și mai conștienți de rolul lor în societate.

De asemenea, există și o parte digitală foarte bine dezvoltată. Vizitatorii pot folosi aplicații interactive și panouri electronice pentru a descoperi informații despre activitatea eurodeputaților și despre ce se discută în Parlament. Totul este gândit astfel încât educația să fie mai ușor de înțeles și mai atractivă.

În concluzie, spațiile educative din Parlamentul European de la Strasbourg nu sunt doar locuri unde primești informații, ci adevărate experiențe de învățare. Ele îi ajută pe vizitatori să înțeleagă mai bine cum funcționează Uniunea Europeană și de ce este important ca fiecare cetățean să fie informat și implicat. Mi se pare un exemplu foarte bun de cum o instituție politică poate avea și un rol educativ important.

Concerte stradale în Brno - libertate și artă în contrast cu ororile trecutului totalitar

prof. Drăguț Violeta

Pe străzile vibrante ale orașului Brno, muzica răsună astăzi în piețe, parcuri și bulevarde largi. Concertele stradale - de la trupe locale de jazz și rock, la artiști urbani solo sau coruri improvizate sunt parte din viața cotidiană a orașului. Sunetele lor formează un fundal al libertății de expresie și al creativității spontane, integrând Brno într-o tradiție europeană a spațiului public ca scenă deschisă.
De luni până duminică, turiști și localnici se adună la colțurile pietonale din centrul vechi, unde artiștii își împărtășesc talentul fără bariere. Uneori, saxofonul solistului se împletește cu bătăile pașilor trecătorilor, alteori chitarele electrice se aud până la terasa unei cafenele cu espresso artizanal. Fiecare concert stradal este o mică celebrare a comunității, o manifestare a libertății de a crea și a trăi arta în spațiul public.
Contrar acestui tablou sonor viu și liber, atmosfera din timpul dictaturii naziste (1939–1945) a fost marcată de tăcere forțată și cenzură culturală. Sub regimul totalitar, orice formă de expresie artistică care nu corespundea propagandei oficiale era suprimată. Muzicienii evrei, la fel ca toți membrii comunității, au fost excluși din viața publică, li s-a interzis să cânte în săli de concerte, să participe la activități culturale sau să predea muzică. În orașele ocupate, inclusiv Brno, agenda culturală a fost remodelată pentru a servi scopurilor ideologice ale regimului nazist.
Astăzi, concertele stradale din Brno sunt simbolul unei societăți deschise în contrast, cu cea din timpul dictaturii:

- repertoriul muzical era selectat și controlat strict de autorități;
- muzica „degenerată” (inclusiv jazz-ul sau lucrări de compozitori marginalizați) era interzisă;
- artiștii neconformi erau eliminați din viața publică, deportați sau persecutați.

Concertele stradale de astăzi reprezintă o formă de reziliență culturală: ele nu doar produc muzică, ci leagă trecutul de prezent, amintind că libertatea artistică este un simbol al democrației și al drepturilor omului.
Tinerii artiști din Brno, care cântă acum în piețe și parcuri, nu doar animă orașul — ei îl reconectează cu o tradiție a diversității culturale și a libertății de expresie. Ceea ce era interzis sau marginalizat în timpul dictaturii naziste este acum celebrat. Această evoluție reflectă nu doar schimbări politice, ci și o transformare socială profundă: orașul și-a redobândit vocea, iar muzica stradală devine un simbol viu al identității europene.

GARA NYUGATI - BUDAPESTA

BRINARU ALIN-NEAGOE MARIO

Gara Nyugati din Budapesta, una dintre cele mai cunoscute gări ale orașului. Clădirea este iluminată puternic și are o arhitectură impresionantă, cu un geam mare semicircular în partea de sus și un ceas central vizibil. Stilul este elegant, cu detalii clasice și elemente metalice specifice construcțiilor vechi europene.

Gara Nyugati din Budapesta este una dintre cele mai importante și impresionante gări din capitala Ungariei. Construită în anul **1877**, clădirea este realizată de compania Eiffel Company, fiind asociată cu celebrul inginer **Gustave Eiffel**.

Arhitectura gării este de tip industrial, cu influențe moderne pentru acea perioadă, evidențiate prin structura metalică și fațada din sticlă. Elementul central îl reprezintă imensul geam semicircular, care oferă lumină naturală și creează o atmosferă deschisă și elegantă.

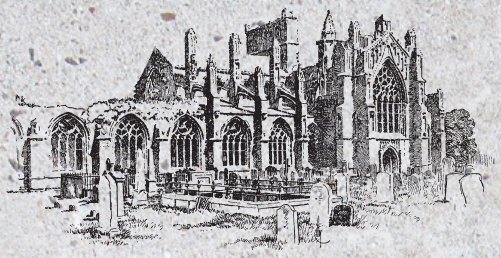
De-a lungul timpului, gara a devenit nu doar un punct major de transport feroviar, ci și un simbol al dezvoltării urbane și tehnologice din Budapesta.

Biserica Maicii Domnului din Nürnberg.
(Church of our lady)

Ilie Constantin & Dulea Eduard

Frauenkirche din Nürnberg (Biserica Maicii Domnului) a fost construită între anii 1352–1362, la ordinul împăratului Carol al IV-lea, pe locul fostului cartier evreiesc distrus în timpul pogromului din 1349. Construcția aparține stilului gotic imperial (Hallenkirche), specific arhitecturii din Sfântul Imperiu Roman.

Fațada este remarcabilă prin decorul sculptural bogat și prin mecanismul numit Männleinlaufen (finalizat în 1509), un ceas automat care prezintă alegoric ceremonia de confirmare a Bulei de Aur din 1356, act fundamental al organizării imperiale.

În timpul Al Doilea Război Mondial, în urma bombardamentelor asupra orașului Nürnberg (în special în 1945), biserica a fost grav avariată, dar nu complet distrusă. După război, a fost restaurată între 1946–1953, păstrând elementele originale unde a fost posibil și refăcând structura gotică inițială.

Din punct de vedere artistic, interiorul conține elemente medievale și restaurări moderne, iar ansamblul arhitectural reflectă atât puterea imperială medievală, cât și reconstrucția postbelică a Germaniei.

Frauenkirche-Biserica Maicii Domnului
Evoluție în timp

Matei Denisa Nicoleta

Frauenkirche din Nürnberg a fost construită între anii 1352–1362, la ordinul împăratului Carol al IV-lea. El voia o biserică reprezentativă chiar în centrul orașului, în piața principală (Hauptmarkt), care pe atunci era un loc foarte important pentru viața publică și comercială.

Dar aici apare partea mai puțin plăcută: biserica a fost ridicată pe locul fostului cartier evreiesc, distrus după pogromul din Masacrul de la Nürnberg din 1349. Asta reflectă tensiunile religioase și sociale ale Evului Mediu.

Rolul în Evul Mediu

Frauenkirche nu era doar o simplă biserică parohială. Avea un rol imperial:

- *aici erau expuse în public însemnele imperiale (coroana, sceptrul etc.)*
- *era legată de ceremoniile Sfântului Imperiu Roman*

Ceasul celebru

Pe fațadă se află ***mecanismul „Männleinlaufen”, instalat în 1506:***

- *marchează Bula de Aur din 1356 emisă tot de Carol al IV-lea*
- ***la ora 12, figurinele celor 7 principi electori se rotesc în jurul împăratului***

Perioade mai recente

- *În timpul Reformei, orașul Nürnberg a devenit protestant, iar biserica a trecut și ea prin schimbări religioase*
- *În Al Doilea Război Mondial, clădirea a fost grav avariată de bombardamente*
- *A fost restaurată după război, păstrând stilul gotic original*

Astăzi, Frauenkirche este:

- *un simbol al orașului Nürnberg*
- *un loc activ de cult*
- *o atracție turistică majoră, mai ales în timpul târgului de Crăciun (Christkindlesmarkt)*

ISTORIA ÎN ETAPE

1 CONSTRUCȚIA
1352–1362

Biserica este construită la ordinul împăratului Carol al IV-lea, în stil gotic. Ridicată în piața principală (Hauptmarkt). Construită pe locul fostului cartier evreiesc, distrus după Masacrul de la Nürnberg (1349).

2 ROL IMPERIAL
SEC. XIV–XV

Frauenkirche devine o biserică imperială. Aici sunt expuse însemnele imperiale (coroana, sceptrul etc.) și sunt legate de ceremoniile Sfântului Imperiu Roman.

3 CEASUL CELEBRU
1506

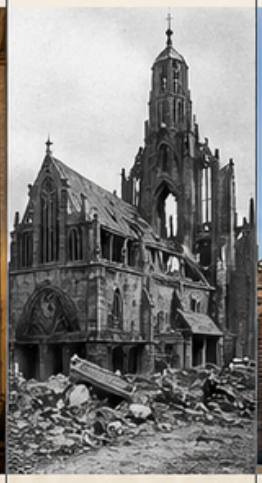
Este instalat mecanismul „Männleinlaufen". La ora 12, figurinele celor 7 principi electori se rotesc în jurul împăratului. Marchează Bula de Aur din 1356 emisă de Carol al IV-lea.

4 PERIOADA REFORMEI
SEC. XVI

Orașul Nürnberg devine protestant, iar biserica trece prin schimbări religioase și funcționale. Interioarele sunt adaptate noii confesiuni.

5 DISTRUGERE
1945

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, biserica este grav avariată de bombardamentele asupra orașului Nürnberg.

6 RESTAURARE
DUPĂ 1945

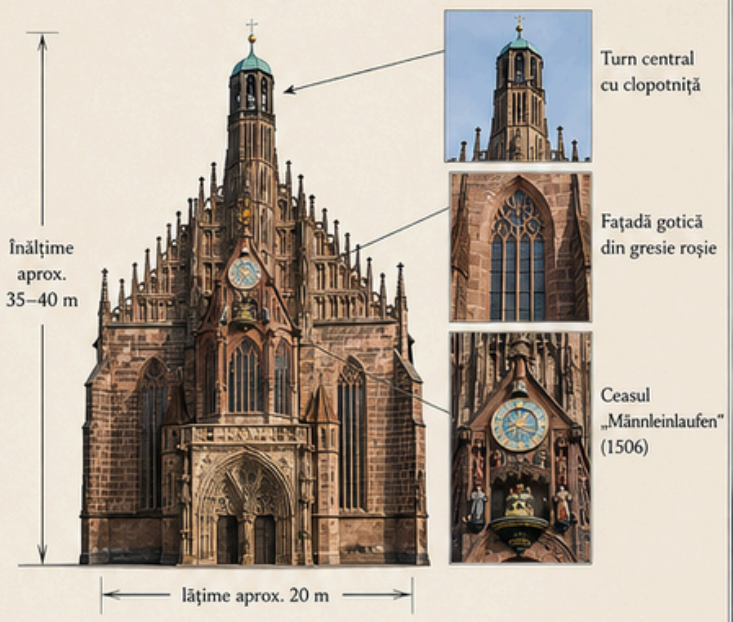
Biserica este restaurată după război, păstrând stilul gotic original. Restaurarea completă se finalizează în anii postbelici.

ASPECTUL ACTUAL

- Simbol al orașului Nürnberg
- Loc de cult activ
- Atracție turistică majoră
- Punct central al târgului de Crăciun (Christkindlesmarkt)

DETALII ARHITECTURALE

EVOLUȚIA ÎN TIMP – PE SCURT

1352–1362	SEC. XIV–XV	1506	SEC. XVI	1945	DUPĂ 1945
CONSTRUCȚIA	ROL IMPERIAL	CEASUL MÄNNLEINLAUFEN	REFORMA PROTESTANTĂ	DISTRUGERE	RESTAURARE

INFORMAȚII GENERALE

Locație: Hauptmarkt, Nürnberg, Germania
Stil arhitectural: Gotic
Construcție: 1352–1362
Înălțime: aproximativ 35–40 metri

CURIOSITĂȚI

Frauenkirche a fost martoră la peste 650 de ani de istorie europeană: putere imperială, conflicte religioase, războaie și renaștere.
Un simbol al rezilienței orașului Nürnberg.

ASTĂZI

Frauenkirche rămâne inima spirituală și culturală a orașului Nürnberg, îmbinând istoria impresionantă cu viața modernă.

Catedrala Notre-Dame din Strasbourg

Andrei Darius
Slave Flavius

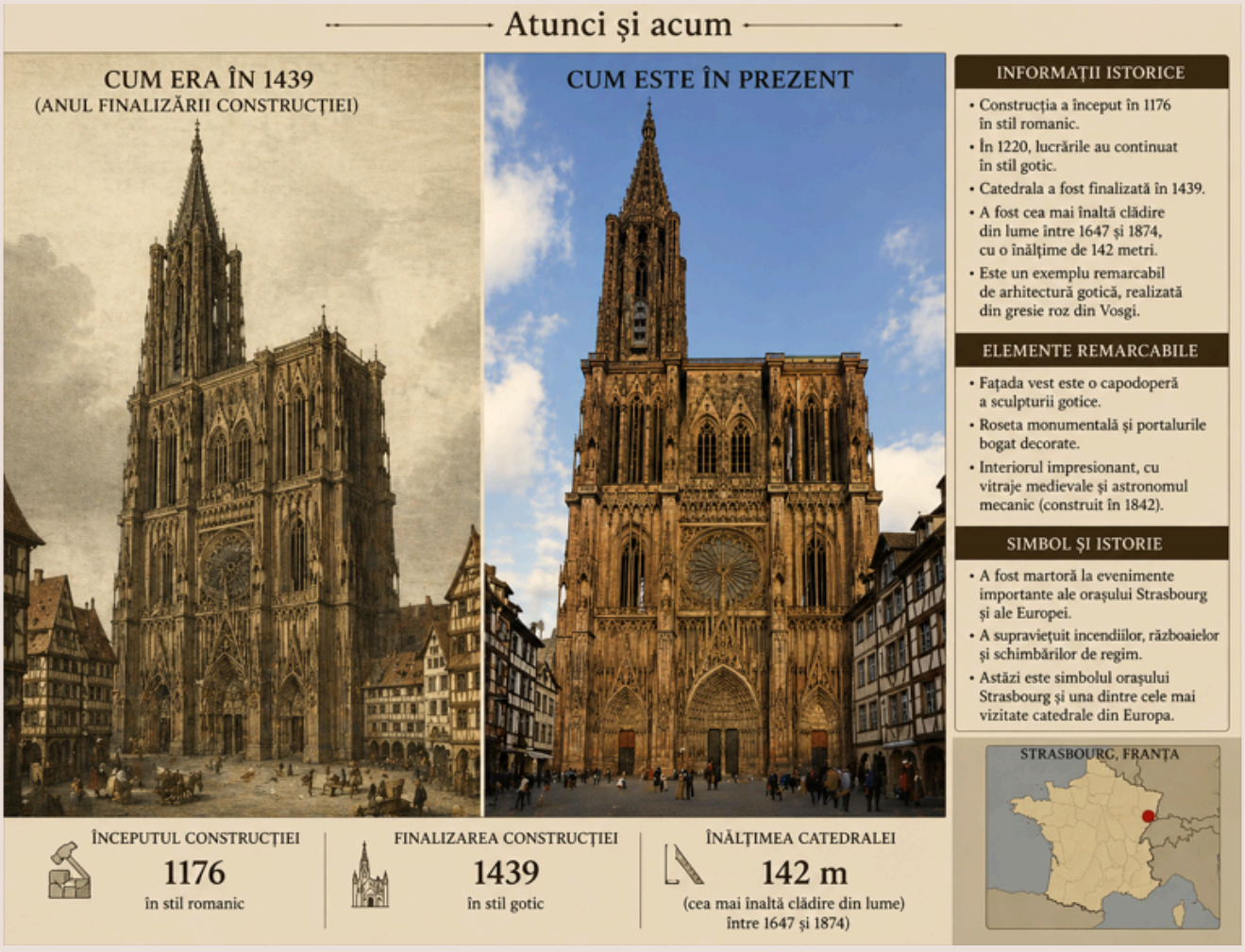

Catedrala din Strasbourg este una dintre cele mai impresionante capodopere ale arhitecturii gotice din Europa. Construită între secolele XII–XV, este realizată din gresie roz din Munții Vosgi, ceea ce îi oferă culoarea distinctivă.

Turnul său unic atinge **142 de metri** și a fost cea mai înaltă clădire din lume între **1647 și 1874**. Fațada este renumită pentru rozasa spectaculoasă și pentru sculpturile detaliate care ilustrează scene biblice.

În interior se află celebrul ceas astronomic din secolul al XVI-lea, o atracție majoră pentru vizitatori. Catedrala este un simbol al orașului Strasbourg și al patrimoniului cultural francez.

Catedrala din Strasbourg impresionează și prin îmbinarea stilurilor arhitecturale: deși este predominant **gotică,** are și elemente **romanice** din fazele timpurii de construcție. Platforma turnului oferă o panoramă spectaculoasă asupra orașului și, în zilele senine, până la Munții Vosgi și Pădurea Neagră.

Ponts Couverts - Strasbourg

Dobre Elena Cătălina

Ponts Couverts („Podurile acoperite”) sunt un ansamblu de poduri medievale și turnuri defensive din Strasbourg, care spun o poveste fascinantă despre apărare, evoluție urbană și schimbare.

🏰 Originea lor (secolul XIII–XIV)

Podurile au fost construite între anii 1230–1250 ca parte din sistemul defensiv al orașului.

- Inițial existau patru turnuri și trei poduri
- Rolul lor era să protejeze accesul pe râul Ill River
- Podurile erau acoperite cu acoperișuri din lemn, de unde vine și numele

Acoperișurile aveau un rol strategic: protejau soldații care apărau orașul de atacuri (în special de săgeți și proiectile).

⚔️ Rol defensiv și militar

În Evul Mediu, Strasbourg era un oraș important și vulnerabil la atacuri.

- Turnurile erau folosite ca posturi de observație și apărare
- Zona controla intrarea în cartierul Petite France
- Podurile puteau fi integrate în sistemul de baraje pentru a controla apa și accesul

🧱 Transformări în secolul XVII

Odată cu dezvoltarea armelor de foc, sistemele medievale au devenit depășite.

- Inginerul Sébastien Le Prestre de Vauban a construit în apropiere Barrage Vauban, o fortificație mai modernă
- Ponts Couverts și-au pierdut rolul militar principal

În această perioadă, acoperișurile din lemn au fost îndepărtate (în 1784), dar numele a rămas.

🌆 De la apărare la simbol turistic

Astăzi, Ponts Couverts nu mai au funcție militară, dar sunt:

- un simbol al Strasbourgului medieval
- un loc foarte popular pentru fotografii
- parte din patrimoniul istoric al zonei Grande Île

Turnurile care au rămas oferă o imagine autentică a fortificațiilor de odinioară.

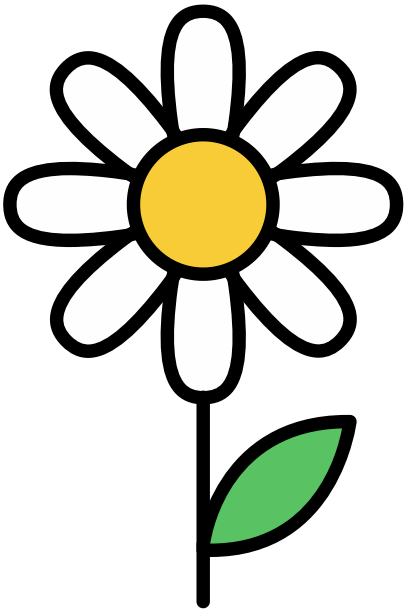

Canale Navigabile de la Strasbourg

Zdroe Iulian Spionu Alex

Canalul navigabil de la Strasbourg face parte din sistemul fluviului Rinul și are un rol important în transportul mărfurilor în Europa. Prin Port of Strasbourg se realizează schimburi comerciale importante, contribuind la dezvoltarea economică a regiunii.

Un rol esențial îl are și Canalul Marna–Rin, care leagă regiunea Alsacia de vestul Franței, facilitând transportul comercial și navigația de agrement. De asemenea, alte canale secundare contribuie la conectarea orașului cu diferite regiuni și susțin activitățile economice locale.

În centrul istoric al orașului, mai ales în cartierul La Petite France, canalele au un rol turistic important. Aici, turiștii pot face plimbări cu barca și pot admira casele tradiționale alsaciene și peisajele pitorești.

În concluzie, rețeaua de canale navigabile din Strasbourg contribuie semnificativ la dezvoltarea economică a orașului și reprezintă, în același timp, o atracție turistică importantă.

Canale Navigabile din Strasbourg

Florescu Adrian
Gilea Ionut

Strasbourg este străbătut de unul dintre cele mai importante canale navigabile din estul Franței, Canal de la Marne au Rhin. Construit în secolul al XIX-lea, canalul leagă bazinul râului Marna de fluviul Rin, facilitând transportul mărfurilor între centrul Franței și Europa Centrală. Pe lângă importanța sa economică, canalul oferă o priveliște pitorească, fiind înconjurat de peisaje naturale și orașe istorice care atrag turiști din întreaga lume. În zona Strasbourgului, canalul are un rol atât comercial, cât și turistic, fiind folosit de ambarcațiuni de agrement și vase fluviale. O plimbare de-a lungul acestui canal oferă o experiență relaxantă, combinând istoria cu frumusețea naturii.

Pe lângă funcția economică, canalul oferă un cadru pitoresc, cu ecluze, poduri vechi și piste pentru bicicliști de-a lungul malurilor. Astăzi, el contribuie la farmecul orașului, îmbinând patrimoniul industrial cu peisajul urban modern.

În prezent, canalul este utilizat mai ales pentru navigație de agrement și croaziere fluviale. Malurile sale amenajate și porturile mici din zonă atrag turiști și localnici, transformând infrastructura istorică într-un spațiu de relaxare și descoperire culturală.